

985212

Vedlegg I – Presentasjon

BOP3102
2017

Fagre nye verden

Boken prosjektet har som formål å formidle er *Fagre nye verden* av Aldous Huxley, som først utkom i 1932, men hvor handlingen er lagt til år 2540. Boken er en dystopi, og som sådan en samfunnskritikk.

KONSEPTET

Konseptet til dette prosjektet gir hvert kapittel en egen identitet, som viser ulike perspektiver av innholdet i boken.

De ulike kapitlene er utformet svært ulikt, men er bundet sammen av noen enkelte elementer: Først og fremst starter alle kapitlene på en høyre side med bilde av et gatenummer som tilsvarer kapittelnummeret. Plassering av sidetall er også lik fra kapittel til kapittel, for enklere navigering. Det er også andre likheter utover dette, bl.a. utstrakt bruk av skriften Avenir, en overvekt av ikoner som illustrasjoner og ingen bruk av innrykk som avsnittsmarkering.

I dette prosjektet har jeg konsentrert meg om tre av kapitlene i boken, kapittel 1, kapittel 5 del 1 og kapittel 8. Disse tre kapitlene representerer et vidt spekter av hva dette konseptet kan romme.

Cover

KONSEPT

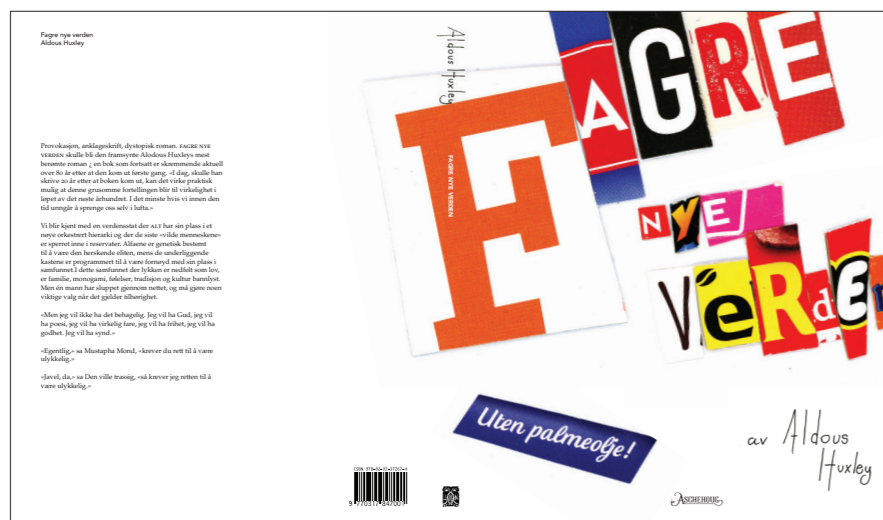
«Kidnappet av masseforbruket»

TEMATIKK

Omslaget viser til forbruk og masse produksjon – to viktige temaer i boken. Det er fremstilt av emballasje og fremhever på den måten også forsøpling som en konsekvens av masseforbruket i vår moderne verden.

UTTRYKK

Omslaget fremstår som noe aggressivt: Dette er et angrep på den moderne verden – fremtidens verden.

Fagre nye verden
Aldous Huxley

Provokasjon, anklageskrift, dystopisk roman. FAGRE NYE VERDEN skulle bli den framsynte Aldous Huxleys mest berømte roman i en bok som fortsatt er skremmende aktuell over 80 år etter at den kom ut første gang. «I dag, skulle han skrive 20 år etter at boken kom ut, kan det virke praktisk mulig at denne grusomme fortellingen blir til virkelighet i løpet av det neste århundret. I det minste hvis vi innen den tid unngår å sprengte oss selv i lufta.»

Vi blir kjent med en verdensstat der ALT har sin plass i et nøye orkestret hierarki og der de siste «vilde menneskene» er sperret inne i reservater. Alfaene er genetisk bestemt til å være den herskende eliten, mens de underliggende kastene er programmert til å være fornøyd med sin plass i samfunnet. I dette samfunnet der lykken er nedfelt som lov, er familie, monogami, følelser, tradisjon og kultur bannlyst. Men én mann har sluppet gjennom nettet, og må gjøre noen viktige valg når det gjelder tilhørighet.

«Men jeg vil ikke ha det behagelig. Jeg vil ha Gud, jeg vil ha poesi, jeg vil ha virkelig fare, jeg vil ha frihet, jeg vil ha godhet. Jeg vil ha synd.»

«Egentlig,» sa Mustapha Mond, «krever du rett til å være ulykkelig.»

«Javel, da,» sa Den ville trassig, «så krever jeg retten til å være ulykkelig.»

Uten palmeolje!

av Aldous Huxley

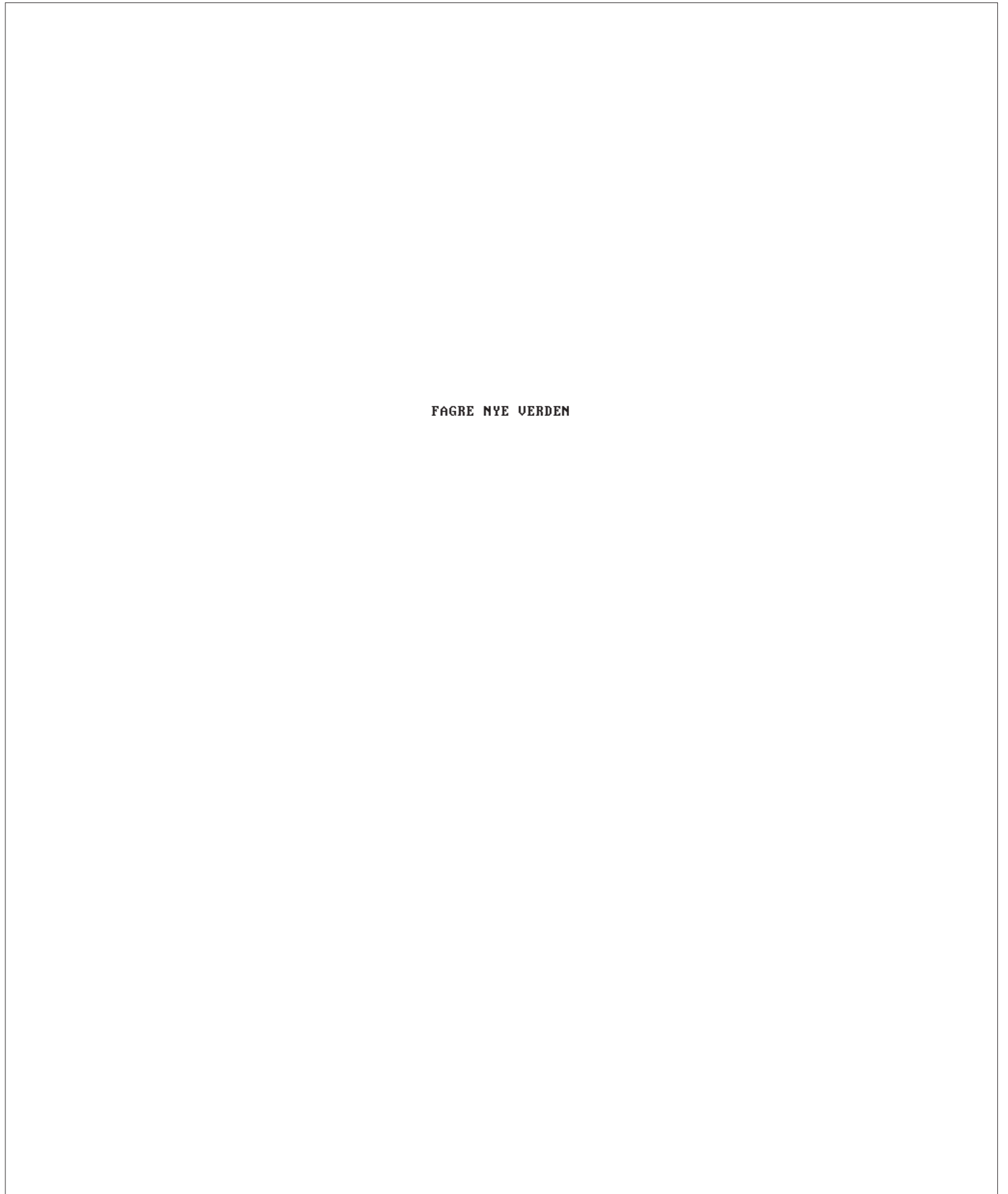
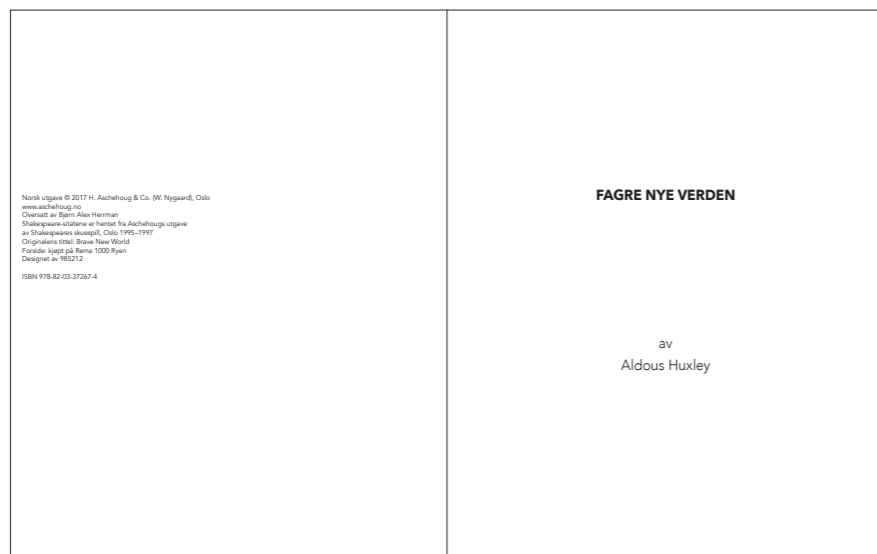
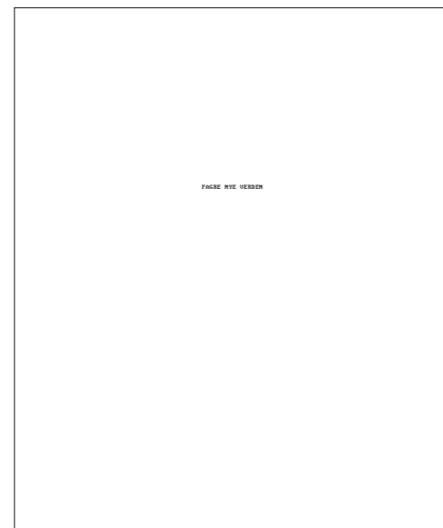
ASCHEHOUG

Åpningssider – Tittelside og kolofon

Boken åpner med en side hvor tittelen står i fonten Perfect DOSVGA 437 Win som gir et hint om den tilknytning boken har til vår egen moderne verden, men siden er fremdeles nøktern og minimalistisk.

Det første oppslaget er kolofon og tittelside, begge satt med Avinir. Kolofonsiden følger yttermargen som siden tas opp i kapittel 1. Tittelsiden er midtstilt, med tittelen over forfatternavnet, som er plassert forholdsvis lavt på siden, for en anelse spenning og er et hint til layoutet som følger i kapittel 1.

Norsk utgave © 2017 H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo
www.aschehoug.no
Oversatt av Bjørn Alex Herrman
Shakespeare-sitatene er hentet fra Aschehougs utgave
av Shakespeares skuespill, Oslo 1995–1997
Originalens tittel: Brave New World
Forside: kjøpt på Rema 1000 Ryen
Designet av 985212

ISBN 978-82-03-37267-4

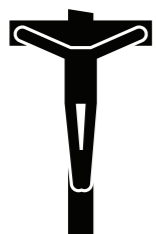
FAGRE NYE VERDEN

av
Aldous Huxley

Start kapittel I

Kapittel en starter som de andre med et gatenummer, men ettersom det ikke er noe foregående kapittel kan denne åpningen også betraktes som et oppslag. På venstre side er et ikon som forestiller et krusefiks hvor toppen er kappet av, et viktig symbolsk bilde fra boken, som representerer den moderne verden hvor religion er forkastet til fordel for tilbedelsen av masseproduksjon, hvis ypperste symbol er Fords modell T.

Kapittel I – første oppslag

Her introduseres leseren for den nye verden gjennom et skilt for «London sentralklekkeri og pregningssenter» en institusjon hvor barn fremstilles og dannes slik at de blir korrekte verdensborgere.

Under dette skiltet følger verdensstatens våpenskjold med ordene «Identitet, Stabilitet og Fellesskap».

KONSEPT

«Verdensstaten» – se også konsept Kapittel 1 side 12.

TEMA

Dette oppslaget viser til tradisjon, totalitarisme, men også med et hint om modernitet og masseproduksjon. Samtidig skinner det noe forferdelig gjennom.

UTTRYKK

Gullet er vakkert og verdig, men samtidig litt røft og håndlaget. Likeledes er den strenge symmetrien og blokk-preget brutt opp av «skiltet» som strekker seg fra den ene siden til den andre.

En kompakt grå bygning på bare trettifire etasjer. Over hovedinngangen ordene:

LONDON SE NTRALKLEKKERI OG PREG NINGSSENTER

og på et våpenskjold Verdensstatens motto:

Det enorme rommet i første etasje vendte mot nord. Tross hele sommeren utenfor rutene og tropevarmen i selve rommet skinte et kaldt og grelt skjærende lys gjennom vinduene på sulten jakt etter en påkledd leddokke, det bleke omrisset av akademisk gåsehud, men traff bare glass, nikkel og det matt skinnende porselenet i laboratoriet. Kulde speilte kulde. Overallene til arbeiderne var hvite, på hendene hadde de bleke, likfargede gummihansker. Lyset var kaldt, dødt, spøkelsesaktig. Bare de gule løpene på mikroskopene ga det en viss dybde og levende stofflighet, som la seg over de polerte rørene som smør, den ene fristende stripen etter den andre i lange rekker nedover arbeidsbordene.

Kapittel 1

KONSEPT

«Den andre verdenen»

TEMA

Her vises den Fagre nye verdenen som en annen verden i fjern fremtid. Fokuset er på en «umenneskelig» masseproduksjon av borgere. Samfunnet selv har utradert det kanskje mest menneskelige og naturlige vi har: Barnefødsel. Dette har blitt erstattet med masseproduksjon og forbruk er samfunnets nye ideal er en borger uten innsikt i tingenes tilstand.

Det hele er kledd opp i en funksjonalistisk og vitenskapelig kledning som så forherliges som den moderne og «rette» måte.

UTTRYKK

Tekstblokkene ligger som livløse firkanter på samleband, men det er noe som skurrer.

Den tette strukturen i tekstblokkene, varierer av de slankere kommentarene som knapt nok evner å bryte opp den rigide strukturen. Avsnitt markeres med avsnitt-merker i signalfarvet som påklistrede anvisninger som viser leseren hvordan det skal leses.

De rigide blokkene får en kontrast i gullet som fremstår mer som søl enn gullpynt. Samtidig bidrar de til å understreke lese-retningen.

<p>«Og dette,» sa direktøren og åpnet døren, «er befruktningsrommet.»</p> <p>«Bare for å gi dere en slags forestilling,» forklarte han dem. For en slags forestilling måtte de jo ha, hvis de skulle kunne utføre arbeidet sitt på en intelligent måte – men så vag som mulig, hvis de skulle bli så gode og lykkelige samfunnsborgere som mulig. For som alle vet, bidrar detaljkunnskaper til prestasjoner og lykke; overblikk er et intellektuelt nødvendig onde. Det er ikke filosofer, men løvsagfklere og frimerkesamlere som danner samfunnets rygggrad.</p> <p>«I morgen,» la han til med et litt truede elskverdig smil, «går dere i gang med seriøst arbeid. Dere vil ikke få tid til overblikk. Men i mellomtiden ...»</p> <p>Her vises den Fagre nye verdenen som en annen verden i fjern fremtid. Fokuset er på en «umenneskelig» masseproduksjon av borgere. Samfunnet selv har utradert det kanskje mest menneskelige og naturlige vi har: Barnefødsel. Dette har blitt erstattet med masseproduksjon og forbruk er samfunnets nye ideal er en borger uten innsikt i tingenes tilstand.</p> <p>Det hele er kledd opp i en funksjonalistisk og vitenskapelig kledning som så forherliges som den moderne og «rette» måte.</p> <p>Den tette strukturen i tekstblokkene, varierer av de slankere kommentarene som knapt nok evner å bryte opp den rigide strukturen. Avsnitt markeres med avsnitt-merker i signalfarvet som påklistrede anvisninger som viser leseren hvordan det skal leses.</p> <p>De rigide blokkene får en kontrast i gullet som fremstår mer som søl enn gullpynt. Samtidig bidrar de til å understreke lese-retningen.</p>	<p>«Og dette,» sa direktøren og åpnet døren, «er befruktningsrommet.»</p> <p>«Bare for å gi dere en slags forestilling,» forklarte han dem. For en slags forestilling måtte de jo ha, hvis de skulle kunne utføre arbeidet sitt på en intelligent måte – men så vag som mulig, hvis de skulle bli så gode og lykkelige samfunnsborgere som mulig. For som alle vet, bidrar detaljkunnskaper til prestasjoner og lykke; overblikk er et intellektuelt nødvendig onde. Det er ikke filosofer, men løvsagfklere og frimerkesamlere som danner samfunnets rygggrad.</p> <p>«I morgen,» la han til med et litt truede elskverdig smil, «går dere i gang med seriøst arbeid. Dere vil ikke få tid til overblikk. Men i mellomtiden ...»</p> <p>Her vises den Fagre nye verdenen som en annen verden i fjern fremtid. Fokuset er på en «umenneskelig» masseproduksjon av borgere. Samfunnet selv har utradert det kanskje mest menneskelige og naturlige vi har: Barnefødsel. Dette har blitt erstattet med masseproduksjon og forbruk er samfunnets nye ideal er en borger uten innsikt i tingenes tilstand.</p> <p>Det hele er kledd opp i en funksjonalistisk og vitenskapelig kledning som så forherliges som den moderne og «rette» måte.</p> <p>Den tette strukturen i tekstblokkene, varierer av de slankere kommentarene som knapt nok evner å bryte opp den rigide strukturen. Avsnitt markeres med avsnitt-merker i signalfarvet som påklistrede anvisninger som viser leseren hvordan det skal leses.</p> <p>De rigide blokkene får en kontrast i gullet som fremstår mer som søl enn gullpynt. Samtidig bidrar de til å understreke lese-retningen.</p>
--	--

«Og dette,» sa direktøren og åpnet døren, «er befruktningsrommet.»

«Bare for å gi dere en slags forestilling,» forklarte han dem. For en slags forestilling måtte de jo ha, hvis de skulle kunne utføre arbeidet sitt på en intelligent måte – men så vag som mulig, hvis de skulle bli så gode og lykkelige samfunnsborgere som mulig. For som alle vet, bidrar detaljkunnskaper til prestasjoner og lykke; overblikk er et intellektuelt nødvendig onde. Det er ikke filosofer, men løvsagfklere og frimerkesamlere som danner samfunnets rygggrad.

«I morgen,» la han til med et litt truede elskverdig smil, «går dere i gang med seriøst arbeid. Dere vil ikke få tid til overblikk. Men i mellomtiden ...»

Her vises den Fagre nye verdenen som en annen verden i fjern fremtid. Fokuset er på en «umenneskelig» masseproduksjon av borgere. Samfunnet selv har utradert det kanskje mest menneskelige og naturlige vi har: Barnefødsel. Dette har blitt erstattet med masseproduksjon og forbruk er samfunnets nye ideal er en borger uten innsikt i tingenes tilstand.

Det hele er kledd opp i en funksjonalistisk og vitenskapelig kledning som så forherliges som den moderne og «rette» måte.

Den tette strukturen i tekstblokkene, varierer av de slankere kommentarene som knapt nok evner å bryte opp den rigide strukturen. Avsnitt markeres med avsnitt-merker i signalfarvet som påklistrede anvisninger som viser leseren hvordan det skal leses.

De rigide blokkene får en kontrast i gullet som fremstår mer som søl enn gullpynt. Samtidig bidrar de til å understreke lese-retningen.

De rigide blokkene får en kontrast i gullet som fremstår mer som søl enn gullpynt. Samtidig bidrar de til å understreke lese-retningen.

«Og dette,» sa direktøren og åpnet døren, «er befruktningsrommet.»

«Bare for å gi dere en slags forestilling,» forklarte han dem. For en slags forestilling måtte de jo ha, hvis de skulle kunne utføre arbeidet sitt på en intelligent måte – men så vag som mulig, hvis de skulle bli så gode og lykkelige samfunnsborgere som mulig. For som alle vet, bidrar detaljkunnskaper til prestasjoner og lykke; overblikk er et intellektuelt nødvendig onde. Det er ikke filosofer, men løvsagfklere og frimerkesamlere som danner samfunnets rygggrad.

«I morgen,» la han til med et litt truede elskverdig smil, «går dere i gang med seriøst arbeid. Dere vil ikke få tid til overblikk. Men i mellomtiden ...»

Her vises den Fagre nye verdenen som en annen verden i fjern fremtid. Fokuset er på en «umenneskelig» masseproduksjon av borgere. Samfunnet selv har utradert det kanskje mest menneskelige og naturlige vi har: Barnefødsel. Dette har blitt erstattet med masseproduksjon og forbruk er samfunnets nye ideal er en borger uten innsikt i tingenes tilstand.

«Og dette,» sa direktøren og åpnet døren, «er befruktningsrommet.»

«Bare for å gi dere en slags forestilling,» forklarte han dem. For en slags forestilling måtte de jo ha, hvis de skulle kunne utføre arbeidet sitt på en intelligent måte – men så vag som mulig, hvis de skulle bli så gode og lykkelige samfunnsborgere som mulig. For som alle vet, bidrar detaljkunnskaper til prestasjoner og lykke; overblikk er et intellektuelt nødvendig onde. Det er ikke filosofer, men løvsagfklere og frimerkesamlere som danner samfunnets rygggrad.

«I morgen,» la han til med et litt truede elskverdig smil, «går dere i gang med seriøst arbeid. Dere vil ikke få tid til overblikk. Men i mellomtiden ...»

«La meg ta det fra begynnelsen,» sa KPD-en, og de ivrigste av studentene noterte hans hensikt i notatbøkene: Ta det fra begynnelsen. «Her,» sa han, «er inkubatorene.» Han åpnet en isoknopp, ble de nesten druknet i sprit; dermed satte de knopp igjen, og når denne knoppskytingen var over, fikk deretter knopp av knopp av knopp lov til å utvikle seg i fred, siden ytterligere stans som regel var fatalt. På dette tidspunktet var det opprinnelige egget på god vei til å bli alt fra åtte til nittiseks fostre – en formidabel forberedning av naturen, må dere være enig i. Identiske tvillinger – men ikke ynkelige to og tre om gangen, som i eldre vivipar tid, da det hendte at et egg kunne dele seg, men dusinvis, snesevis om gangen.

«Den høye og tynne, men ranke direktøren skred inn i rommet. Han hadde lang hake og store, nokså utstående tenner, som når han ikke snakket, så vidt ble dekket av de fyldige, buede leppene. Gammel, ung? Tredve? femti? femtifem? Ikke godt å si. Og forresten oppsto ikke spørsmålet; i dette stabilitetens år, 632 e.F., falt det en ikke inn å spørre om sånt.

«La meg ta det fra begynnelsen,» sa KPD-en, og de ivrigste av studentene noterte hans hensikt i notatbøkene: Ta det fra begynnelsen. «Her,» sa han, «er inkubatorene.» Han åpnet en isoknopp, ble de nesten druknet i sprit; dermed satte de knopp igjen, og når denne knoppskytingen var over, fikk deretter knopp av knopp av knopp lov til å utvikle seg i fred, siden ytterligere stans som regel var fatalt. På dette tidspunktet var det opprinnelige egget på god vei til å bli alt fra åtte til nittiseks fostre – en formidabel forberedning av naturen, må dere være enig i. Identiske tvillinger – men ikke ynkelige to og tre om gangen, som i eldre vivipar tid, da det hendte at et egg kunne dele seg, men dusinvis, snesevis om gangen.

«Den høye og tynne, men ranke direktøren skred inn i rommet. Han hadde lang hake og store, nokså utstående tenner, som når han ikke snakket, så vidt ble dekket av de fyldige, buede leppene. Gammel, ung? Tredve? femti? femtifem? Ikke godt å si. Og forresten oppsto ikke spørsmålet; i dette stabilitetens år, 632 e.F., falt det en ikke inn å spørre om sånt.

«La meg ta det fra begynnelsen,» sa KPD-en, og de ivrigste av studentene noterte hans hensikt i notatbøkene: Ta det fra begynnelsen. «Her,» sa han, «er inkubatorene.» Han åpnet en isoknopp, ble de nesten druknet i sprit; dermed satte de knopp igjen, og når denne knoppskytingen var over, fikk deretter knopp av knopp av knopp lov til å utvikle seg i fred, siden ytterligere stans som regel var fatalt. På dette tidspunktet var det opprinnelige egget på god vei til å bli alt fra åtte til nittiseks fostre – en formidabel forberedning av naturen, må dere være enig i. Identiske tvillinger – men ikke ynkelige to og tre om gangen, som i eldre vivipar tid, da det hendte at et egg kunne dele seg, men dusinvis, snesevis om gangen.

«Den høye og tynne, men ranke direktøren skred inn i rommet. Han hadde lang hake og store, nokså utstående tenner, som når han ikke snakket, så vidt ble dekket av de fyldige, buede leppene. Gammel, ung? Tredve? femti? femtifem? Ikke godt å si. Og forresten oppsto ikke spørsmålet; i dette stabilitetens år, 632 e.F., falt det en ikke inn å spørre om sånt.

¶ **Men en av studentene var dum nok til å spørre hva fordelene var.**

¶ «Men gutten min, da!» **Direktøren vendte seg brått mot ham.** «Skjønner du ikke det? Skjønner du ikke det?» **Han løftet hånden, ansiktet var høytidelig.** «Bokanovskys prosess er et av hovedredskapene for sosial stabilitet!»

¶ **Hovedredskapene for sosial stabilitet. Standardiserte menn og kvinner, i ensartede grupper. En hel liten fabrikk bemannet med produktet av ettenkelt bokanovskyfisert egg.**

¶ «Nittiseks identiske tvillinger som betjener nittiseks identiske maskiner!» **Stemmen sitret nesten av begeistring.** «Endelig vet vi hvor vi er. For første gang i historien.» **Han siterte det**

ung mann som tilfeldigvis kom forbi i samme øyeblikk. «Mr. Foster,» **ropte han. Den rødussede unge mannen kom bort til dem.** «Kan du fortelle oss rekorden for en enkelt eggstokk, Mr. Foster?»

«Seksten tusen og tolv her på senteret,» **svarte Mr. Foster uten å nøle. Han snakket veldig fort, hadde livlige blå øyne og likte tydelig å slå om seg med tall.** «Seksten tusen og tolv, på et hundre og åttini partier med identiske. Men de har selvfølgelig gjort det mye bedre,» **skravlet han i vei,** «på noen av de tropiske sentrene. Singapore har ofte produsert over seksten tusen fem hundre, og Mombasa har faktisk klart sytten tusen. Men så har de urimelige konkurransefordeler også. Du skulle se hvordan en negereggstokk reagerer på hypofysen! Det er helt forbløffende, når man er vant til å arbeide med europeisk materiale. Men,» **la han til med en latter (selv om kamplysten gnistret i øynene hans og haken var løftet utfordrende),** «men vi skal slå dem hvis vi kan. Jeg arbeider med en fantastisk Delta-Minus-eggstokk akkurat nå. Bare åtte måneder gammel. Over tolv tusen sju hundre barn allerede, enten dekantert eller i embryo. Og stadig i full vigør. Vi kan ennå slå dem.»

¶ «Det er den rette ånd!» **utbrøt direktøren og klappet Mr. Foster på skulderen.** «Bli med oss og la disse guttene nyte godt av din ekspertise.» **Mr. Foster smilte beskjedent.** «Mer enn gjerne.» **De gikk.**

ett ble eggene overført fra reagensrørene til de større beholderne; bukhinneføringen ble behendig snittet, morulaen sluppet på plass, saltoppløsningen helt på ... og dermed var flasken allerede forbi, og det var merkenes tur. Arv, befrukningsdato, bokanovskygruppe – alle detaljer ble overført fra reagensrør til flaske. Ikke lenger anonym, men navngitt, identifisert, skred prosessen langsomt videre; videre gjennom en åpning i veggen og langsomt inn i rommet for sosial predestinering.

¶ «Åttiåtte kubikkmeter med kartotek-kort,» **sa Mr. Foster med velbehag da de trådte inn.** «Som inneholder all relevant informasjon,» **tilføyde direktøren.**

globale mottoet. «Felleskap, identitet, stabilitet.» **Store ord.** «Hvis vi kunne bokanovskyfisere i det uendelige, ville hele problemet være løst.»

¶ **Løst gjennom standard Gammaer, homogene Deltaer, ensartede Epsiloner. Millioner av identiske tvillinger. Masseproduksjonsprinsippet endelig anvendt på biologien.** «Men dessverre,» **direktøren ristet på hodet,** «vi kan ikke bokanovskyfisere i det uendelige.»

¶ **Nittiseks så ut til å være grensen; syttito er godt gjennomsnitt. Å produsere så mange grupper som mulig fra samme eggstokk og med kjønnceller fra samme mann – det var det beste (dessverre bare det nest beste) de fikk til. Og selv det var vanskelig.** «For i naturen bruker to hundre egg tredve år på å bli modne. Men det er vår oppgave å stabilisere befolkningen her og nå, i dette øyeblikk. Å fordele tvillingene våre ut over et kvart århundre – hva skulle det være godt for?»

¶ **Åpenbart ingen verdens ting. Men Podsnaps teknikk hadde satt enorm fart på modningsprosessen. De kunne fremstille minst hundre og femti modne egg på to år. Befrukt og bokanovskyfiser – med andre ord, multiplisere med syttito – og dermed har du i gjennomsnitt elleve tusen brødre og søstre i hundre og femti grupper med identiske tvillinger, alle sammen innenfor et aldersspenn på to år.**

¶ «Og i sjeldne tilfeller kan vi få én eggstokk til å gi oss over femten tusen voksne individer.»

¶ **Han vinket på en lyshåret, rødmsuset**

¶ **I tapperommet var alt harmonisk travelt og velordnet aktivitet. Fliker av frisk svinebukhinne, ferdig oppskåret i riktig størrelse, kom skytende opp i små heiser fra underkjelleren. Bzzz og klikk! så sprang heislukene opp; flaskeføringen trengte bare å strekke ut hånden, ta fliken, stikke den inn og glatte den til, og før den førede flasken hadde rukket å bevege seg utenfor rekkevidde på det endeløse båndet, bzzz, klikk! hadde en ny flik med bukhinne skutt opp fra dypet, klar til å bli stukket ned i nok en flaske, den neste i den langsomme, endeløse prosessen på båndet.**

¶ **Ved siden av førerne sto matrikulatorne. Prosesjonen skred frem, ett for**

«Som gir dem de embyoene de ber om.»

«Og flaskene kommer hit for å bli predestinert i detalj.»

«Deretter blir de sendt ned til embryo-lageret.»

«Som vi nå skal begi oss til.»

¶ **Og dermed åpnet Mr. Foster en dør og ledet an ned trappen til kjelleren. Temperaturen var fremdeles tropisk. De steg ned i et stadig tettere tussmørke. Todører og engangsomsvingte hundre og åtti grader skulle sikre kjelleren mot enhver inntrenging av dagslys.**

¶ «Embryoer er som fotografisk film,» **sa Mr. Foster spøkefullt idet han åpnet den andre døren.** «De tåler bare rødt lys.»

er, for en velsignelse for samfunnet!

¶ «Tenk på hesten.»

De tenkte på den.

Voksen når den er seks; elefanten når den er ti. Mens et menneske på tretten ennå ikke er kjønnsmodent, og ferdig utvokst først når det er tjue. Derav naturligvis frukten av den sene utviklingen, den menneskelige intelligens.

¶ «Men hos Epsiloner,» sa Mr. Foster som sant var, «trenger vi ikke menneskelig intelligens.»

¶ Ikke trengte de den og ikke fikk de den. Men selv om Epsilon-hjernen var ferdig utviklet i tiårsalderen, var Epsilon-kroppen ikke egnet til å arbeide før den var atten. Lange år med overflødig og bortkastet umodenhet. Hvis tempo-

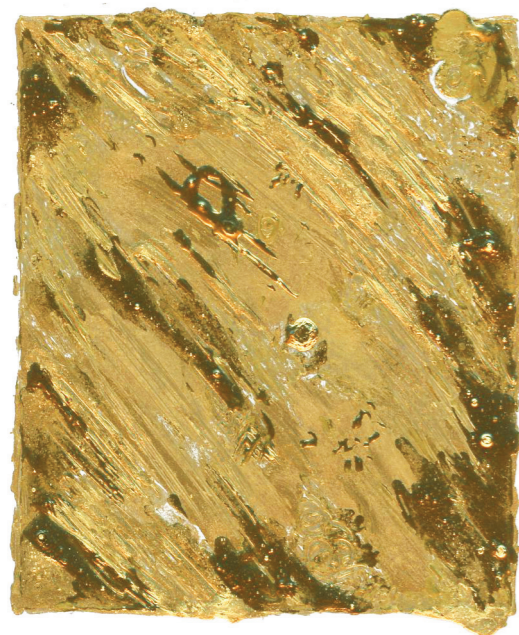
et i den fysiske utviklingen kunne økes til den, for eksempel, var på høyde med en kus, tenk hvilke enorme innsparinger for samfunnet!

«Enorme!» mumlet studentene. Mr. Fosters begeistring var smittende.

¶ Han ble nokså teknisk, snakket om den unormale endokrine koordinasjonen som fikk mennesket til å vokse så langsomt, og postulerte en germinal mutasjon som forklaring på den. Kunne virkningene av denne germinale mutasjonen overvinnes? Kunne det enkelte Epsilon-embryo ved hjelp av en egnet teknikk tvinges tilbake til hunders og kuers normalitet? Det var problemet. Og det var på ingen måte løst.

¶ I Mombasa hadde Pilkington produsert individer som var seksuelt modne i fireårsalderen og fullt utvokste når de var seks og et halvt. En vitenskapelig triumf. Men samfunnsmessig ubrukelig. Seks år gamle menn og kvinner var for dumme til engang å utføre Epsilon-arbeid. Og det var en «alt eller ingenting»-prosess; enten klarte man ikke å modifisere i det hele tatt, eller så modifiserte man alt som var. De prøvde fremdeles å finne det ideelle kompromiss mellom voksne på tjue og voksne på seks. Uten hell så langt. Mr. Foster sukket og ristet på hodet.

¶ Vandringen gjennom den røde skumringen hadde brakt dem i nærheten av 170 meter på Hylle 9. Herfra og videre var Hylle 9 lukket, og flaskene gjorde resten av reisen i en slags tunnel, her og der avbrutt av åpninger på to-tre meter.

¶ «Varmetilpasning,» sa Mr. Foster.

Varme tunneler vekslet med kalde tunneler. Kulden ble forbundet med ubehag i form av hard røntgenstråling. Når de ble kantert, hadde fostrene kuldeskrekk. De var predestinert til å emigrere til tropene, til å bli gruvarbeidere, kunstsilkespinnere og stålarbeidere. Senere ville hjernen deres bli formet til å bekrefte kroppens vurdering. «Vi tilpasser dem til å trives i varmen,» konkluderte Mr. Foster. «Kollegene våre i etasjen over vil lære dem å elske den.»

¶ «Og det,» skjøt direktøren snusfornuftig inn, «det er hemmeligheten bak lykke og dyd – å like det man må gjøre. All tilpasning tar sikte på det: å få folk til å like sin uunngåelige sosiale skjebne.»

¶ «Hva gir du dem?» spurte Mr. Foster og anla en ytterst profesjonell tone.

«Å, det vanlige; tyfus og sovesyke.»

«Troppearbeidere begynner å bli vaksinert fra 150 meter,» forklarte Mr. Foster studentene.

«Fostrene har fremdeles gjeller. Vi gjør fisken immun mot det fremtidige menneskets sykdommer.» Så snudde han seg mot Lenina igjen: «Ti på fem på taket i ettermiddag,» sa han, «som vanlig.»

¶ «Yndig,» sa direktøren enda en gang, og med et siste klaps trakk han seg vekk fra de andre.

¶ På Hylle 10 ble rekker av neste generasjons kjemiske arbeidere trent opp til å tåle bly, kaustisk soda, tjære og klor. De første av et parti på to hundre og femti rakettflyteknikkkerembryoer passerte akkurat ellevehundre metersmerket på Hylle 3. En egen mekanis-

me holdt beholderne deres i konstant rotasjon. «For å bedre balansefølelsen deres,» forklarte Mr. Foster. «Å foreta reparasjoner på utsiden av en rakett som er i luften, er en kinkig affære. Vi strammer inn på sirkulasjonen når de står rett opp, slik at de blir halvt utsultet, og dobler strømmen av blodsurrugat når de står opp ned. De lærer å forbinde det å stå på hodet med velvære; faktisk er de bare helt lykkelige når de står på hodet.»

¶ Og nå,» fortsatte Mr. Foster, «vil jeg gjerne vise dere litt av den svært interessante pregningen av Alfa-Pluss-intellektuelle. Vi har et stort parti av dem på Hylle 5. På Første galleri,» ropte han til to gutter som hadde begynt å gå ned til gulvplanet.

¶ I åpningen mellom to tunneler tok en pleierske forsiktig prøver med en lang tynn nål av det geléaktige innholdet i en passerende flaske. Studentene og veilederen deres sto og betraktet henne en stund i taushet.

¶ «Nå, Lenina,» sa Mr. Foster da hun endelig trakk nålen ut og rettet seg opp.

¶ Jenta snudde seg overrasket. Til tross for all lupusen og de purpurrøde øynene kunne man se at hun var usedvanlig pen.

«Henry!» Hun smilte strålende mot ham – en perlerad av tenner.

¶ «Yndig, yndig,» mumlet direktøren, ga henne et par-tre klaps og fikk selv et heller ærbødig smil til gjengjeld.

¶ «De befinner seg rundt 900 meter,» forklarte han. «Man kan ikke egentlig gjøre noen nyttig intellektuell pregning før fostrene har mistet halen. Følg meg.»

¶ Men direktøren WWW hadde sett på klokken. «Ti på tre,» sa han. «Det blir dessverre ikke tid til de intellektuelle fostrene, er jeg redd. Vi må innom Barneavdelingene før barna er ferdige med ettermiddagsluren.»

¶ Mr. Foster ble skuffet. «En rask kikk på Dekanteringsrommet, da,» ba han.

«La gå, da.» Direktøren smilte ettergivent. «Men bare en rask kikk.»

Kapittel 5

KONSEPT

«Sladrepresse»

TEMA

Her vises vi en kveld i den nye verdenen, men det tydeliggjøres at dette er en kveld slik «overklassen» eller «borgerskapet» opplever den.

Det er også åpenbart at «lykke» i den nye verdenen er en overfladisk kvalitet, som oppnåes gjennom forbruk og livsstil. Det er et fokus på umodenhet og kontrasten mellom livets virkelighet og det «moderne»-liv.

UTTRYKK

Det kaotiske, og nesten grid-løse oppsettet, bruken av bokser og sterke farger holder assosiasjoner til sladrepresse og især ungdomsmagasiner. Teksten brytes opp i «lettfordøyelige» bokser, men det kaotiske og nesten overveldende oppsettet som følger er langt fra oversiktlig.

Dette spiller vårt moderne samfunn hvor ulike beskjeder konkurrerer for oppmerksomhet

5.1

Klokken åtte var det blitt FOR MØRKT

Med en overmenneskelig tenor begynte høyttalerne i tårnet på klubbhuset i Stoke Poges å kunnngjøre at banene stengte. Lenina og Henry avsluttet spillet og gikk tilbake til klubben. Fra området til Indre- og ytresekresjons-trusten hørtes rautingen fra de tusener av kyr som med hormoner og melk sørget for råstoff til den store fabrikk i Farnham Royal

Den voffphørlige larmen fra helikoptere fytte skumringen. Med to og et halvt minutt mellomrom kunnngjorde en klokke og skingrende fløyter avgangen til en av de lette monorailvognene som brakte lavkaste golfspillere tilbake fra deres separate bane til verdensbyen.

LENINA OG HENRY SATTE SEG OPP I MASKINEN OG TOK AV

I åttehundre fots høyde senket Henry farten på helikopterskruene, og et øyeblikk eller to svedde de over det svinnende landskapet. Skogen ved Burnham Beeches strakte seg som et hav av mørke mot vesthimmelens lyse strand. Siste rest av solnedgangen bleknet fra blodrød i horisonten, gjennom oransje over i gult og lyst, utvannet grønt. I nord, bak og over trærne, skinte Indre- og ytresekresjonsfabrikken med et voldsomt elektrisk skjær fra samtlige vinduer i de tjue etasjene. Under dem lå bygningene til golfklubben – de svære lavkastebrakkene og, på den andre siden av en skillevegg, de mindre husene som var reservert for Alfa- og Beta-medlemmer. Inngangene til monorailstasjonen var svarte av maurmyldrende lavkasteaktivitet. Ut under et glassshvelv skjød et opplyst tog ut i mørket. De fulgte togets sørøstlige retning over den mørke sletten med blikket, som ble trukket mot de majestetiske bygningene til Slough krematorium. Av hensyn til nattlige fly var alle de fire høye skorsteinene flombelyst og merket med ildrøde varselsignaler. Det var et landemerke.

«Hvorfor er det liksom sånne balkonger rundt skorsteinene?»

ville Lenina vite.

«Fosforgjenvinning,» konstaterte Henry kort. «På veien opp gjennom skorsteinen blir gassene behandlet på fire forskjellige måter. Før pleide P2O5 å gå rett ut av sirkulasjon hver gang noen ble kremert. Nå gjenvinnes nittiåtte prosent. Over halvannen kilo per voksent lik. Noe som utgjør bortimot fire hundre tonn fosfor i året bare fra England.» Henry snakket med lykkelig stolthet, gledet seg oppriktig over prestasjonen, som om det skulle vært hans egen. «Fint å tenke på at vi kan fortsette å være nyttige for samfunnet selv etter at vi er døde. Få planter til å vokse.»

I mellomtiden hadde Lenina flyttet blikket og så rett ned på monorailstasjonen. «Ja,» istemte hun. «Men det er rart at Alfaer og Betaer ikke gir mer næring til plantene enn de væmmelige små Gammaene og Deltaene og Epsilonene der nede.»

«Alle mennesker er fysio-kjemisk like,» sa Henry doserende. «Dessuten fyller selv Epsiloner uunnværlige oppgaver.»

60

«Selv en Epsilon ...»

Plutselig husket Lenina en gang da hun som liten skolejente hadde våknet midt på natten og for første gang blitt klar over hviskingen som forfulgte henne hver gang hun sov. Igjen så hun for seg måneskinnet og rekken av små hvite senger; igjen hørte hun den lave, lave stemmen som sa (ordene var der, ikke glemte, umulige å glemme etter så mange nattelange repetisjoner): «Alle arbeider for alle andre. Vi kan ikke klare oss uten en eneste en. Selv Epsiloner gjør nytte. Vi ville ikke klare oss uten Epsiloner. Alle arbeider for alle andre. Vi kan ikke klare oss uten en eneste en ...» Lenina husket det første sjokket, at hun ble redd og overrasket, og hun ble liggende våken en halvtimes tid og gruble, men så, påvirket av de endeløse repetisjonene, falt hun gradvis til ro, falt til ro og lot søvnen komme snikende og glatte over ...

Nei, Epsiloner har sikkert ikke noe imot å være Epsiloner

sa hun høyt.

«Selvfølgelig har de ikke det. Hvordan skulle de det? De vet ikke hvordan det er å være noe annet.

Vi ville selvfølgelig hatt noe imot det. Men så er vi også preget på en annen måte. Dessuten begynner vi med en annen arv.»

«Jeg er glad jeg ikke er en Epsilon,» sa Lenina med overbevisning.

«Men hvis du hadde vært en Epsilon,» sa Henry, «ville pregnancyen din ha gjort deg akkurat like glad for at du ikke var en Beta eller Alfa.» Han satte propellen i gir og styrte maskinen mot London. Bak dem, i vest, var det ildrøde og oransje nesten borte; en mørk skybanke hadde krøpet inn i senit. Da de fløy over krematoriet, skjøt flyet til værs på søylen av varm luft fra skorsteinene, bare for å falle like brått da det gled ut i den dalende kalde luften på den andre siden.

For en fabelaktig berg-og-dal-bane!

lo Lenina henrykt.

Men Henry ble nesten melankolsk i tonen et øyeblikk. «Vet du hva den berg-og-dalbanen var?» sa han. «Det var et menneske som forsvant en gang for alle. Gikk opp i en boble av varm gass. Det hadde vært rart å vite hvem det var – mann eller kvinne, Alfa eller Epsilon ...» Han sukket. Så, med fast, glad stemme: «Uansett,» fortsatte han, «er det én ting vi kan være sikre på; hvem det enn kan ha vært, var han lykkelig så lenge han levde. Alle er lykkelige nå.»

«Ja, alle er lykkelige nå,»

gjentok Lenina. De hadde hørt ordene gjentatt hundre og femti ganger hver natt i tolv år. De landet på taket av Henrys førtietasjes leiegård i Westminster, og gikk rett ned i spisesalen. Der spiste de et utsøkt måltid i støyende og lystig lag. Til kaffen ble det servert

Kapittel 5 – andre oppslag

KONSEPT

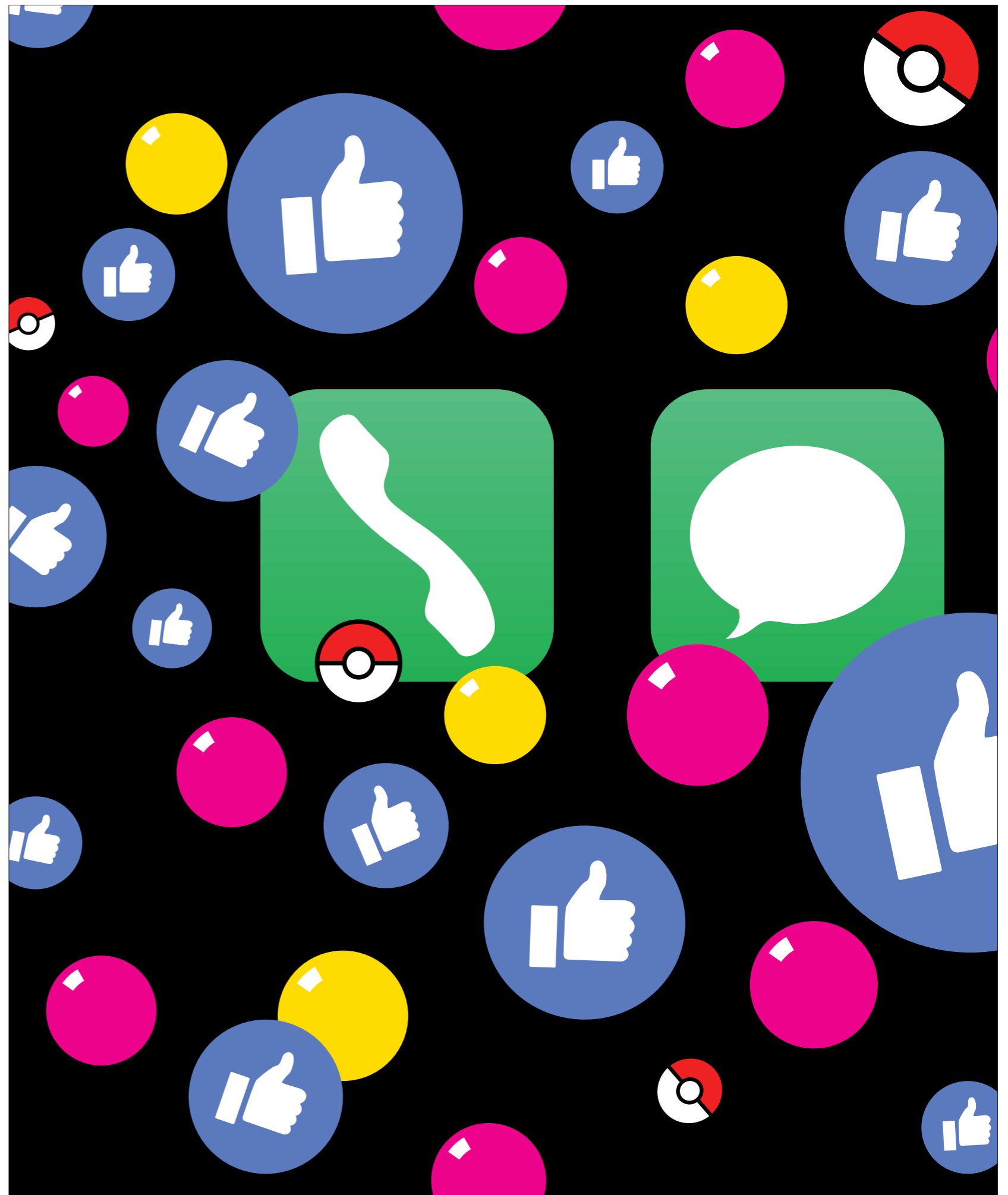
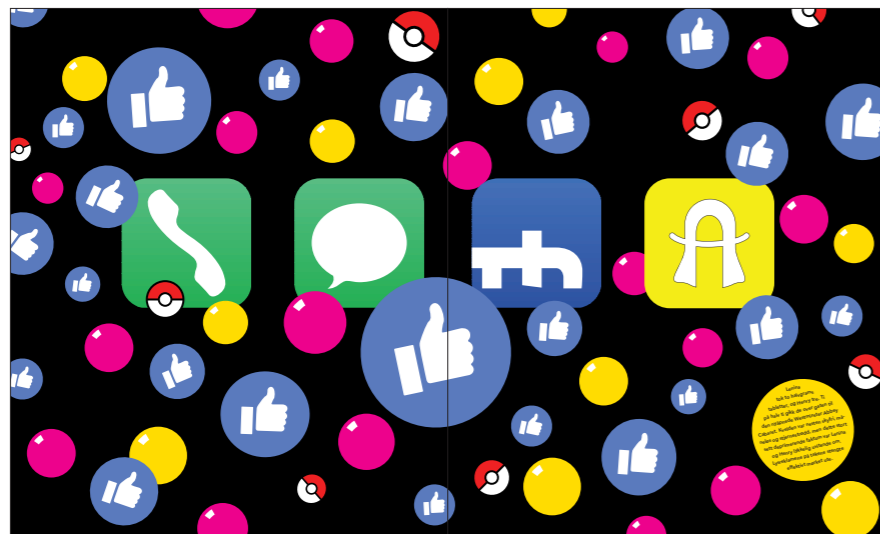
«Smart telefon»

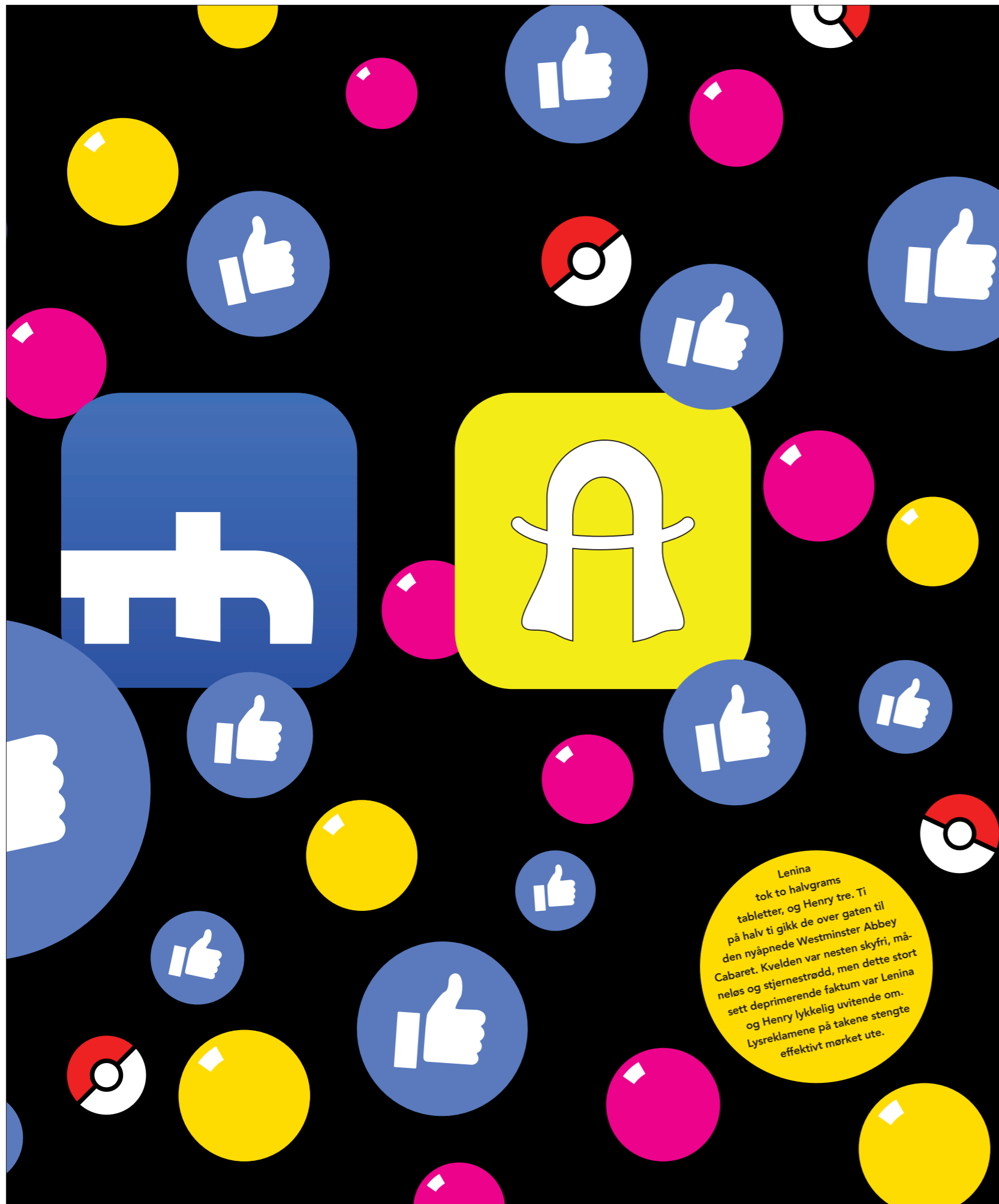
TEMA

Soma – det fantastiske medikamentet som fjerner alle problemer ved å holde deg i en bekymringsløs og fjern tilstand.

Uttrykk

Her settes det et hypotetisk likhetstegn mellom Soma og digitalt tidsfordriv. Det kaotiske, litt tilfeldige og barnslige i kapittelet forøvrig er videreført her.

Lenina tok to halvgrams tabletter, og Henry tre. Ti på halv ti gikk de over gaten til den nyåpnede Westminster Abbey Cabaret. Kvelden var nesten skyfri, månelos og stjernestrødd, men dette stort sett deprimerende faktum var Lenina og Henry lykkelig uvitende om. Lysreklamene på takene stengte effektivt mørket ute.

Her spilles det videre på det overordnede uttrykket i kapitlet. Her blir det brukket litt opp av en «annonse» som fortsetter teksten fra foregående side. Annonser tar det overfladiske og barnslige kanskje enda lenger med utstrakt bruk av «flashy» photoshop effekter.

Annonser tar også i bruk ikoner som er et gjennomgående tema i boken.

ANNONSE

Lenina tok to halvgams tabletter, og Henry tre. Ti på halv ti gikk de over gaten til den nyåpnede Westminster Abbey Cabaret. Kvelden var nesten skyfri, måneløs og stjernestrødd, men dette stort sett deprimerende faktum var Lenina og Henry lykkelig uvitende om. Lysreklamene på takene stengte effektivt mørket ute

CALVIN STOPES OG HANS SEKSTEN SEXOFONISTER

LONDONS BESTE

LUKT- OG FARGEORGEL

SISTE NYTT I SYNTETISK MUSIKK

ANNONSE

De gikk inn

Luften var varm og stinn av lukten av ambra og sandeltre. I det hvelvede taket i salen hadde fargeorgelet for øyeblikket malt en tropisk solnedgang. De seksten sexofonistene spilte en gammel slager: «Det fins ikke maken i verden til den gode gamle flaska mi.» Fire hundre par danset Fivestep på det polerte gulvet. Lenina og Henry var snart det firehundreogførste. Sexofonene jamret som syngende katter mot månen, stønnet i alt- og tenorregisteret som om de var midt i en orgasme. I et brus av harmonier steg det skjelvende koret mot klimaks, høyere og høyere – til dirigenten med en håndbevegelse til slutt slapp løs den siste splintrende tonen av etermusikk som blåste de menneskelige blåserne ut av verden. Torden i Ass-dur. Og så, nesten lydløst, nesten i mørke, fulgte en gradvis nedgang, et diminuendo som gled trinnvis, gjennom kvarttoner, nedover og nedover til en knapt hvisket dominantakkord som varte ved (mens fem fjerdedels-rytmen stadig pulserte under) og ladet de mørke sekundene med en intens forventning.

Og til slutt ble forventningen innfridd. Plutselig kom det en eksplisiv soloppgang, og samtidig brøt

DE SEKSTEN UT I SANG:

*Flaska mi,
vi to var så integrert!
Flaska mi,
hvorfor ble jeg dekartert?
Inni deg er himlen blå,
været til å stole på
Så
Det fins ikke maken i verden
til den gode,
gamle flaska mi.*

Selv om Lenina

og Henry fivestepet sammen med de fire hundre andre, rundt og rundt Westminster Abbey, danset de likevel i en annen verden – soma-feriens varme, fargesprakende, uendelig vennlige verden. Så hyggelige, pene, herlig morsomme alle var! «Flaska mi, vi to var så integrert ...» Det var Lenina og Henry også ... De var inne, her og nå – trygt inne i det fine været, under den evig blå himmelen. Og da De seksten utkjørt hadde lagt fra seg sexofonene og Det syntetiske musikkapparatet spilte det aller siste i langsom Malthus-blues, kunne de ha vært tvillingfostre som vugget sakte sammen på bølgene i et flaskehav av blodsurogat.

*Godnatt, kjære venner.
Godnatt, kjære venner.
Høytalerne hyllet sine
ordre inn i mild og
musikalsk høflighet.
Godnatt, kjære venner*

Lydig forlot Lenina

og Henry bygningen sammen med alle de andre. De deprimerende stjernene hadde vandret et godt stykke på himmelen. Men selv om de skjermende takskiltene nå for en stor del var slått av, var de to unge fortsatt lykkelig uvitende om natten. Den andre dosen med

Kapittel 5 – fjerde oppslag

KONSEPT

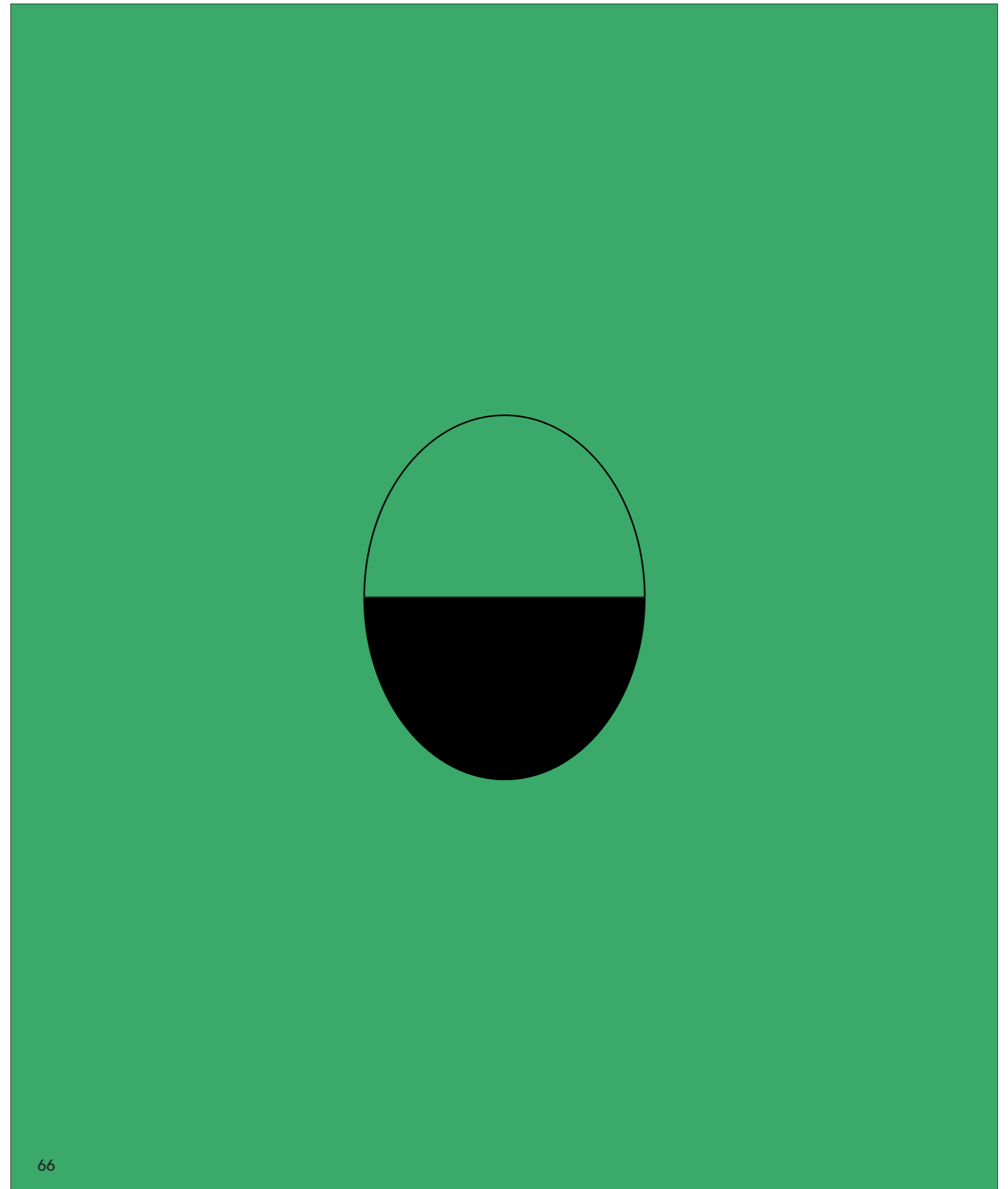
«Øl reklame»

TEMA

Soma – det fantastiske medikamentet som fjerner alle problemer ved å holde deg i en bekymringsløs og fjern tilstand.

Uttrykk

Her settes det et hypotetisk likhetstegn mellom Soma og øl – og i utstrakt forstand alkohol – i vårt samfunn.

som de hadde tatt en halv time før stengetid, hadde reist en helt ugjennomtrengelig vegg mellom det virkelige universet og deres sinn. Beruset krysset de gaten; beruset tok de heisen opp til Henrys rom i tjuetjue etasje. Og likevel, enda så beruset hun var, og til tross for det andre grammet med soma glemte ikke Lenina å ta alle de preventive forholdsreglene som var foreskrevet i reglementet. År med intensiv hypnopedi og Malthus-øvelser tre ganger i uken, fra hun var tolv til sytten, hadde nesten gjort forholdsreglene til en automatisk øvelse, og like uunngåelig som å blunke.

«Ja, forresten,» sa hun idet hun kom tilbake fra badet,
«Fanny Crowne vil vite hvor du fant det nydelige grønne kunstlærbeltet du ga meg.»

Kapittel 8

KONSEPT

Kolonialisme – «Den tredje verden»

TEMA

Vi introduseres for Johns bakgrunnshistorie. Han har vokst opp blant india-nerne, men som sønn av en engelsk kvinne har han aldri passet inn. Johns historie er tragisk og eksemplifiserer både noe av det som er galt i en histo-risk og primitiv verden og i den nye fagre verden.

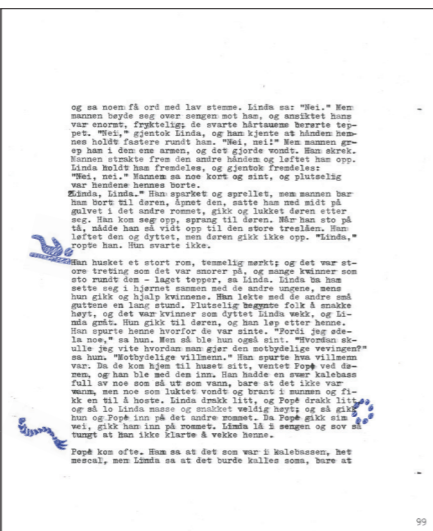
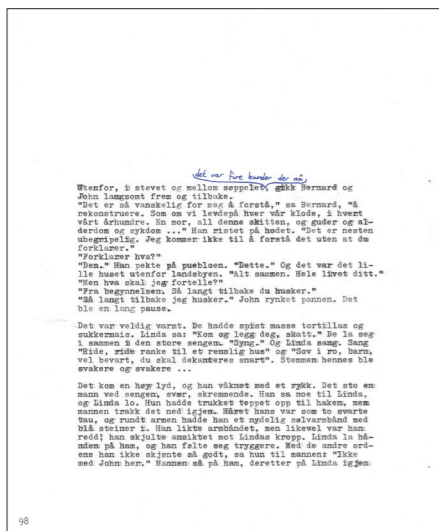
Dette kapittelet preges også av at hele historien for Bernard (Det moderne mennesket) virker det hele banalt, primitivt og eksotisk.

UTTRYKK

Dette kapittelet er fremstilt gjennom skrivemaskin, håndskrift med pen og kalligrafi. Skrivemaskinen bærer med seg assosiasjoner til kolonial-isme og et fordømmende verdens-bilde, samtidig som det i seg selv er primitivt og fullt av tilfeldigheter.

Dette komplimenteres av hånd-skravne ettertanker og små drodlerier.

Som en kontrast kommer noen Shakespear-sitater som både er hist-oriske og idealistiske.

det var fire hunder der nå,

Utenfor, i støvet og mellom søppelet, gikk Bernard og John langsomt frem og tilbake.

"Det er så vanskelig for meg å forstå," sa Bernard, "å rekonstruere. Som om vi levde på hver vår klode, i hvert vårt århundre. En mor, all denne skitten, og guder og al-derdom og sykdom ..." Han ristet på hodet. "Det er nesten ubegripelig. Jeg kommer ikke til å forstå det uten at du forklarer."

"Forklarer hva?"

"Den." Han pekte på puebloen. "Dette." Og det var det li-lle huset utenfor landsbyen. "Alt sammen. Hele livet ditt."

"Men hva skal jeg fortelle?"

"Fra begynnelsen. Så langt tilbake du husker."

"Så langt tilbake jeg husker." John rynket pannen. Det ble en lang pause.

Det var veldig varmt. De hadde spist masse tortillas og sukkermais. Linda sa: "Kom og legg deg, skatt." De la seg i sammen i den store sengen. "Syng." Og Linda sang. Sang "Ride, ride ranke til et renslig hus" og "Sov i ro, barn, vel bevart, du skal dekanteres snart". Stemmen hennes ble svakere og svakere ...

Det kom en høy lyd, og han våknet med et rykk. Det sto en mann ved sengen, svær, skremmende. Han sa noe til Linda, og Linda lo. Hun hadde trukket teppet opp til haken, men mannen trakk det ned igjen. Håret hans var som to svarte tau, og rundt armen hadde han et nydelig sølvarmbånd med blå steiner i. Han likte armbåndet, men likevel var han redd; han skjulte ansiktet mot Lindas kropp. Linda la hånden på ham, og han følte seg tryggere. Med de andre ord-ene han ikke skjønnte så godt, sa hun til mannen: "Ikke med John her." Mannen så på ham, deretter på Linda igjen

og sa noen få ord med lav stemme. Linda sa: "Nei." Men mannen bøyde seg over sengen mot ham, og ansiktet hans var enormt, fryktelig; de svarte hårtauen berørte tepet. "Nei," gjentok Linda, og han kjente at hånden hennes holdt fastere rundt ham. "Nei, nei!" Men mannen grep ham i den ene armen, og det gjorde vondt. Han skrek. Mannen strakte frem den andre hånden og løftet ham opp. Linda holdt ham fremdeles, og gjentok fremdeles: "Nei, nei." Mannen sa noe kort og sint, og plutselig var hendene hennes borte.

"Linda, Linda." Han sparket og sprellet, men mannen bar ham bort til døren, åpnet den, satte ham ned midt på gulvet i det andre rommet, gikk og lukket døren etter seg. Han kom seg opp, sprang til døren. Når han sto på tå, nådde han så vidt opp til den store treslåen. Han løftet den og dyttet, men døren gikk ikke opp. "Linda," ropte han. Hun svarte ikke.

Han husket et stort rom, temmelig mørkt; og det var store trefing som det var snorer på, og mange kvinner som sto rundt dem - laget tepper, sa Linda. Linda ba ham sette seg i hjørnet sammen med de andre ungene, mens hun gikk og hjalp kvinnene. Han lekte med de andre små guttene en lang stund. Plutselig begynte folk å snakke høyt, og det var kvinner som dyttet Linda vekke, og Linda gråt. Hun gikk til døren, og han løp etter henne. Han spurte henne hvorfor de var sinte. "Fordi jeg ødela noe," sa hun. Men så ble hun også sint. "Hvordan skulle jeg vite hvordan man gjør den motbydelige vevingen?" sa hun. "Motbydelige villmenn." Han spurte hva villmenn var. Da de kom hjem til huset sitt, ventet Popé ved døren, og han ble med dem inn. Han hadde en sver kalebass full av noe som så ut som vann, bare at det ikke var vann, men noe som luktet vondt og brant i munnen og fikk en til å hoste. Linda drakk litt, og Popé drakk litt, og så lo Linda masse og snakket veldig høyt; og så gikk hun og Popé inn på det andre rommet. Da Popé gikk sin vei, gikk han inn på rommet. Linda lå i sengen og sov så tungt at han ikke klarte å vekke henne.

Popé kom ofte. Han sa at det som var i kalebassen, het mescal, men Linda sa at det burde kalles soma, bare at

det fikk en til å føle seg dårlig etterpå. Han hatet Popé. Han hatet dem alle sammen - alle mennene som kom til Linda. En ettermiddag da han hadde lekt med de andre ungene - det var kaldt, husket han, og det var snø på fjellene - kom han tilbake til huset og hørte sinte stemmer på soverommet. Det var kvinnestemmer, og de sa ord han ikke forsto, men han skjønnte at det var føle ord. Så plutselig, brak! noe veltet; han hørte at folk beveget seg fort, og så kom det enda et brak og så en lyd som når man slår et muldyr, bare ikke så beinete; så hylte Linda. "Å, ikke gjør det, ikke gjør det, ikke gjør det!" sa hun. Han styrtet inn. Det var tre kvinner i mørke tepper. Linda lå på sengen. Den ene kvinnen holdt håndleddene hennes. En annen lå over beina hennes så hun ikke skulle sparke. Den tredje slo henne med en piisk. En, to, tre ganger, og hver gang hylte Linda. Gråtende trakk han i frynsene på teppet til kvinnen. "Vær så snill, vær så snill." Med den ledige hånden holdt hun ham unna. Pisken rammet igjen, og Linda hylte. Han fanget den enorme brune hånden til kvinnen mellom sine egne og bet henne av alle krefter. Hun satte i et skrik, rev hånden løs og ga ham en så kraftig dytt at han gikk over ende. Mens han lå på bakken, slo hun ham tre ganger med pisken. Det var vondere enn noe han noen gang hadde opplevd - som ild. Pisken hvinte igjen, og traff. Men denne gangen var det Linda som hylte.

"Men hvorfor ville de gjøre deg vondt, Linda?" spurte han om kvelden. Han gråt, fordi de røde sporene etter pisken på ryggen fremdeles gjorde fryktelig vondt. Men han gråt også fordi folk var så motbydelige og urettferdige, og fordi han bare var en liten gutt og ikke kunne ta igjen med dem. Linda gråt også. Hun var voksen, men hun var ikke stor nok til å slåss mot alle tre. Det var urettferdig for henne også. "Hvorfor ville de gjøre deg vondt, Linda?"

"Jeg vet ikke. Hvordan skulle jeg kunne vite det?" Det var vanskelig å høre hva hun sa, for hun lå på magen og hadde begravd ansiktet i puten. "De sier at de er deres menn," fortsatte hun, men det virket ikke som hun snakket til ham i det hele tatt; det virket som hun snakket til noen inni seg selv. En lang samtale som han ikke

<p>Det fikk en til å føle seg dårlig etterpå. Han hatet Popé. Han hatet dem alle sammen - alle mennene som kom til Linda. En ettermiddag da han hadde lekt med de andre ungene - det var kaldt, husket han, og det var snø på fjellene - kom han tilbake til huset og hørte sinte stemmer på soverommet. Det var kvinnestemmer, og de sa ord han ikke forsto, men han skjønnte at det var føle ord. Så plutselig, brak! noe veltet; han hørte at folk beveget seg fort, og så kom det enda et brak og så en lyd som når man slår et muldyr, bare ikke så beinete; så hylte Linda. "Å, ikke gjør det, ikke gjør det, ikke gjør det!" sa hun. Han styrtet inn. Det var tre kvinner i mørke tepper. Linda lå på sengen. Den ene kvinnen holdt håndleddene hennes. En annen lå over beina hennes så hun ikke skulle sparke. Den tredje slo henne med en piisk. En, to, tre ganger, og hver gang hylte Linda. Gråtende trakk han i frynsene på teppet til kvinnen. "Vær så snill, vær så snill." Med den ledige hånden holdt hun ham unna. Pisken rammet igjen, og Linda hylte. Han fanget den enorme brune hånden til kvinnen mellom sine egne og bet henne av alle krefter. Hun satte i et skrik, rev hånden løs og ga ham en så kraftig dytt at han gikk over ende. Mens han lå på bakken, slo hun ham tre ganger med pisken. Det var vondere enn noe han noen gang hadde opplevd - som ild. Pisken hvinte igjen, og traff. Men denne gangen var det Linda som hylte.</p> <p>"Men hvorfor ville de gjøre deg vondt, Linda?" spurte han om kvelden. Han gråt, fordi de røde sporene etter pisken på ryggen fremdeles gjorde fryktelig vondt. Men han gråt også fordi folk var så motbydelige og urettferdige, og fordi han bare var en liten gutt og ikke kunne ta igjen med dem. Linda gråt også. Hun var voksen, men hun var ikke stor nok til å slåss mot alle tre. Det var urettferdig for henne også. "Hvorfor ville de gjøre deg vondt, Linda?"</p> <p>"Jeg vet ikke. Hvordan skulle jeg kunne vite det?" Det var vanskelig å høre hva hun sa, for hun lå på magen og hadde begravd ansiktet i puten. "De sier at de er deres menn," fortsatte hun, men det virket ikke som hun snakket til ham i det hele tatt; det virket som hun snakket til noen inni seg selv. En lang samtale som han ikke</p>	<p>forsto, og til slutt begynte hun å gråte høyere enn noen gang.</p> <p>Hun gråt, Linda, ikke gråt! Hun styrtet seg inn til henne. Linda satte i et skrik. "Å, foraktlig. Skuldrene dine med lit og dyttet henne vekk, hørte. Han slo hode i veggene. "Du lille idiot!" ropte hun, og så begynte hun plutselig å flise til ham. Småt, småt ...</p> <p>"Linda," ropte hun. "Å, sør, ikke gjør det!"</p> <p>"Jeg er ikke søren din. Jeg vil ikke være søren din."</p> <p>"Men Linda ... Å! Hun ga ham en orofikk. "Blikt til an av de ville," ropte hun. "Du får søren som dir ... Så da det ikke vant for deg, kunne jeg ha dratt tilbake til opprømsmannen, det kunne ha sluppet unna. Det gikk med en unge. Det ville ha vært for skamfullt."</p> <p>Han skjønnte at hun kom til å slå ham i ryggen, og løftet armen for å dekke ansiktet.</p> <p>"Å, ikke gjør det, Linda, vær så snill, ikke gjør det."</p> <p>"Bitt lille udyr!" hun trakk ned armen hans; ansiktet til Linda var usikkert.</p> <p>"Ikke gjør det, Linda." Hun lukket øynene og vendte på siden.</p> <p>Hun slo ham ikke. Etter en liten stund åpnet han øynene igjen og så at hun så på ham. Han prøvde å smile til henne. Plutselig slo hun armen rundt ham og kysset ham gang på gang.</p> <p>Imidlertid sto ikke Linda opp i det hele tatt på flere dager. Hun lå til sengs og var trøst. Eller hun drakk dette som Popé kom med, og lo en god del og smilte litt. Men noen ganger var hun alvorlig. Ofte gleste hun å snakke med ham, og det var ikke sjeldent å spise en kald tortille. Hun husket første gang hun fant de små dyrene i håret hans, hvordan hun hylte og gråt.</p>
---	---

forsto, og til slutt begynte hun å gråte høyere enn noen gang.

"Å, ikke gråt, Linda. Ikke gråt!" Han trykket seg inntil henne. Han la armen rundt halsen hennes. Linda satte i et skrik. "Å, forsiktig. Skulderem min! Å!" og dyttet ham wekk, hardt. Han slo hodet i veggem. "Din lille idiot!" ropte hun, og så begynte hun plutselig å fike til ham. Smekk, smekk ...

"Linda," ropte han. "Å, mor, ikke gjør det!"

"Jeg er ikke moren din. Jeg vil ikke være moren din."

"Men Linda ... Å!" Hun ga ham en ørefikk. "Blitt til en av de ville," ropte hun. "Som får unger som dyr ... Hadde det ikke vært for deg, kunne jeg ha dratt tilbake til oppsynsmannen, jeg kunne ha sluppet unna. Men ikke med en unge. Det ville ha vært for skamfullt."

Han skjønnte at hun kom til å slå ham igjen, og løftet armen for å dekke ansiktet.

"Å, ikke gjør det, Linda, vær så snill, ikke gjør det."

"Ditt lille udyr!" hun trakk ned armen hans; ansiktet hans var udekket.

"Ikke gjør det, Linda." Han lukket øynene og ventet på slaget.

Men hun slo ham ikke. Etter en liten stund åpnet han øynene igjen og så at hun så på ham. Han prøvde å smile til henne. Plutselig slo hun armene rundt ham og kysset ham gang på gang.

Innimellom sto ikke Linda opp i det hele tatt på flere dager. Hun lå til sengs og var trist. Eller hun drakk dette som Popé kom med, og lo en god del og sovnet igjen. Noen ganger var hun dårlig. Ofte glemte hun å vaske ham, og det var ikke annet å spise enn kalde tortillas. Han husket første gang hun fant de små dyrene i håret hans, hvordan hun hylte og hylte.

Kapittel 8 – Tredje oppslag

KONSEPT

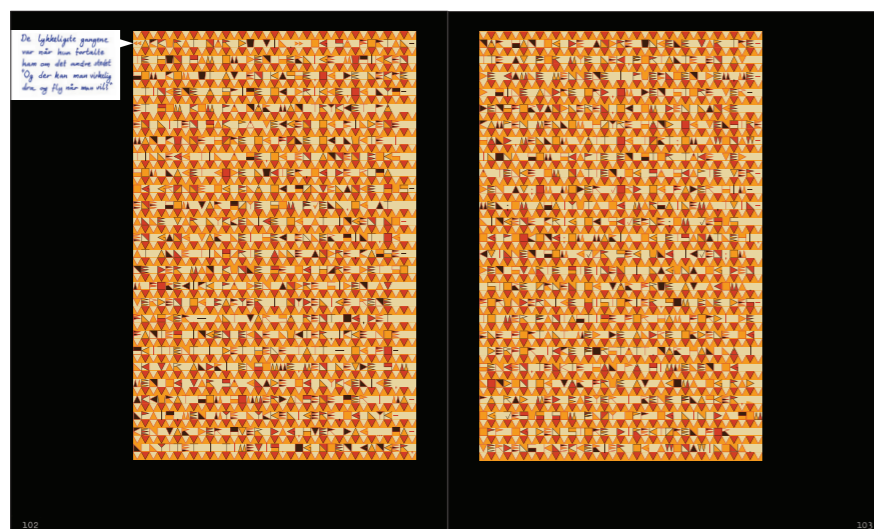
«Primitivt teppe»

Tema

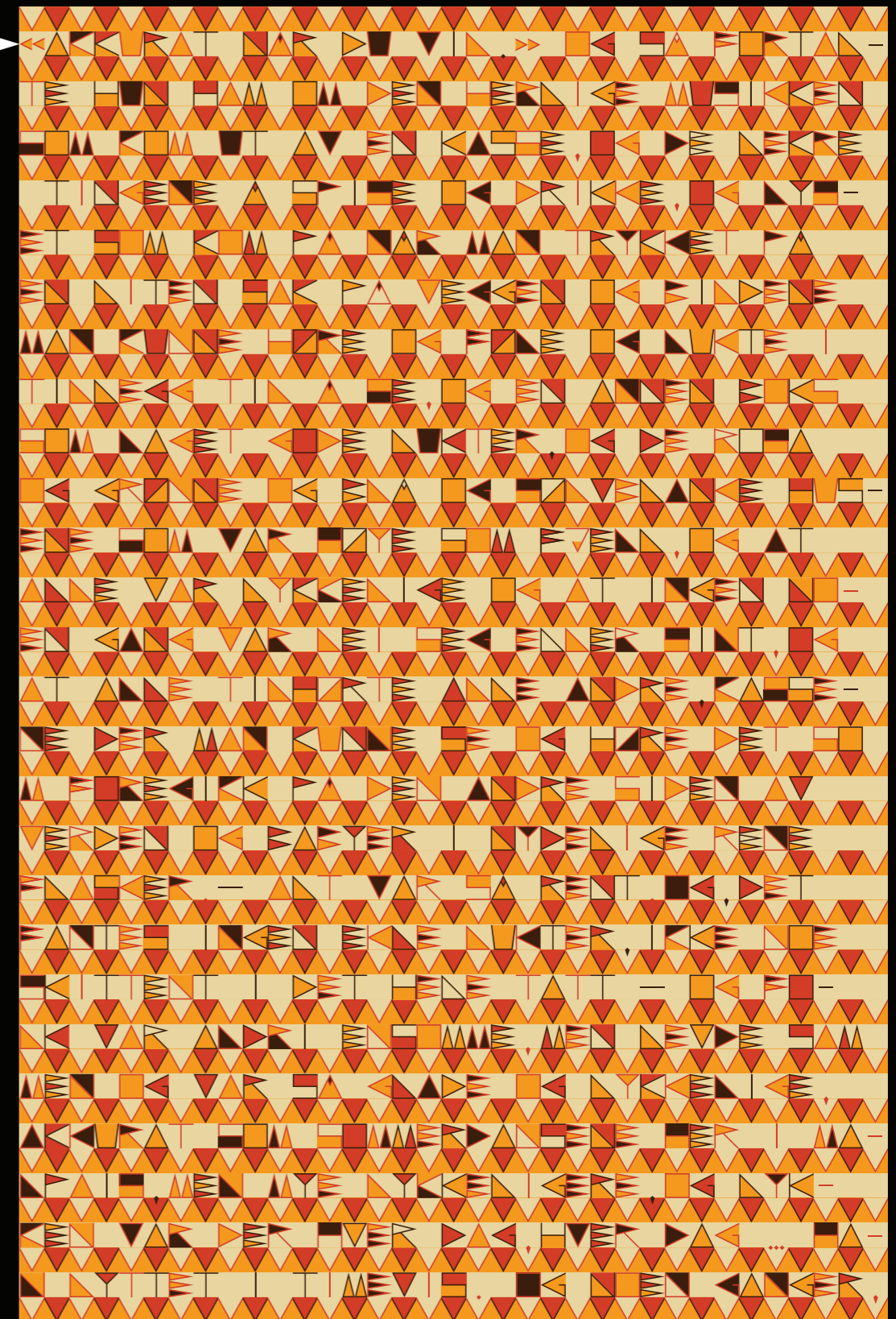
Her fremstilles den fagre nye verdenen som et mytologisk sted og settes opp mot reservatets mytologi og gudedyrkelse.

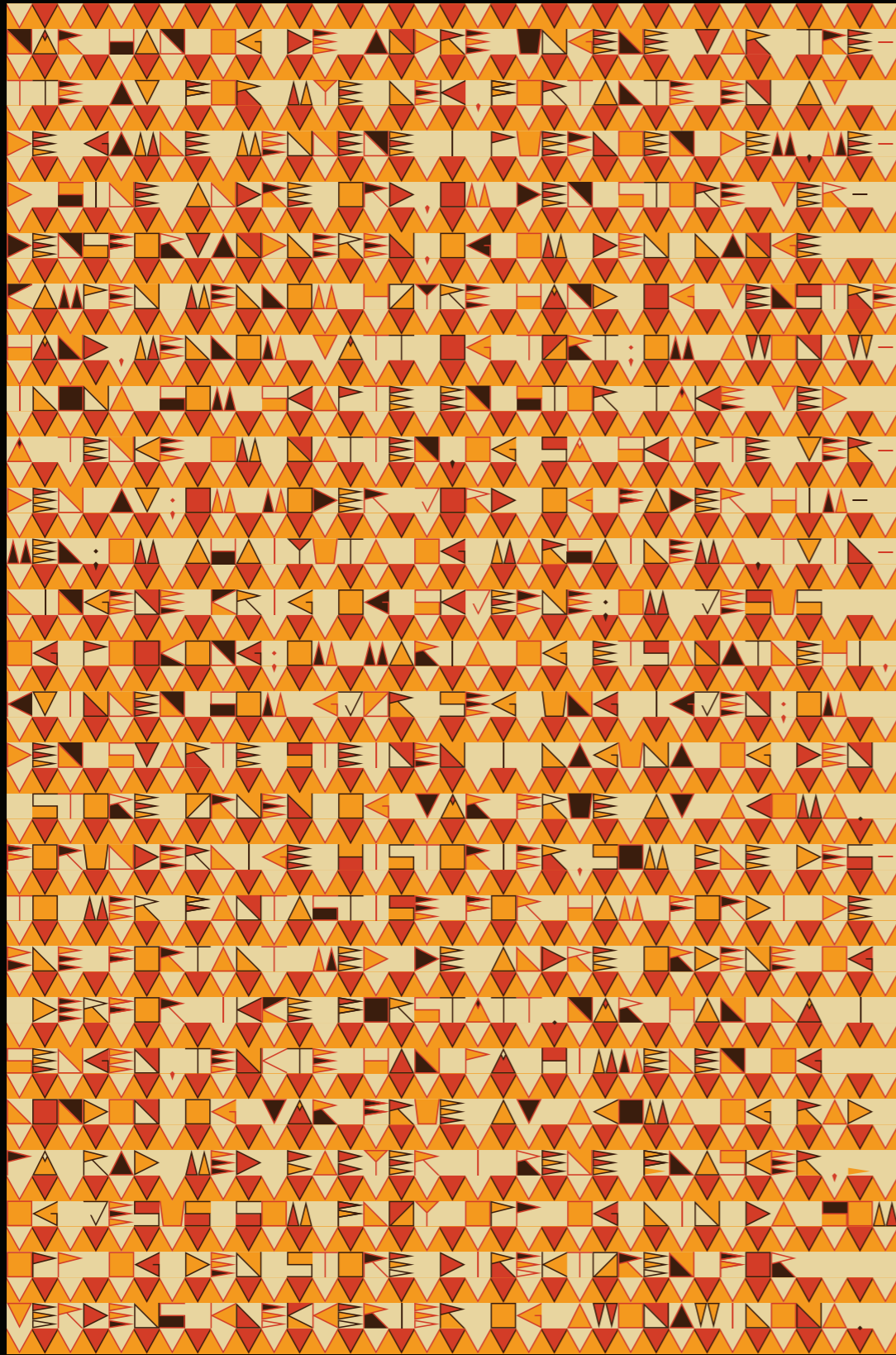
Uttrykk

Her settes teksten som et slags teppe som viser til en slags «tredje verdens» håndverkkultur, med påfølgende assosiasjoner til primitivitet og mytologi.

De lykkeligste gangene
var når hun fortalte
ham om det andre stedet
"Og der kan man virkelig
dra og fly når man vil?"

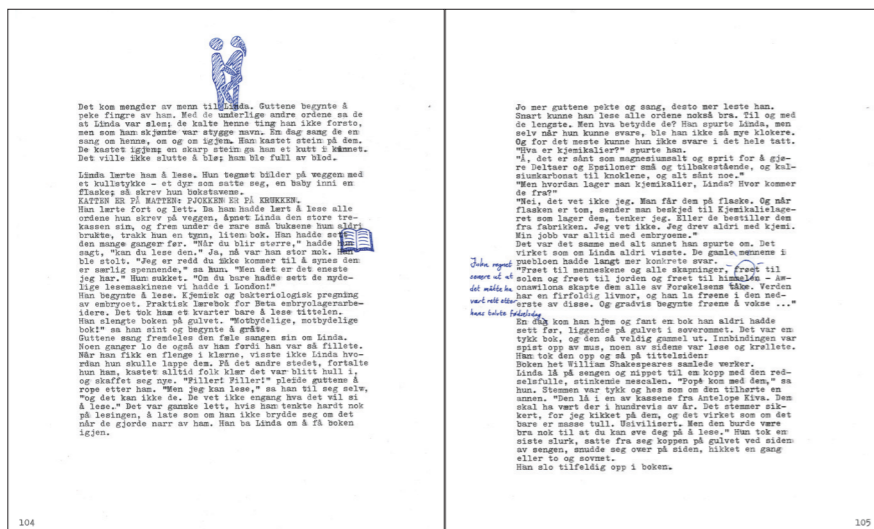

Det kom mengder av menn til Linda. Guttene begynte å peke fingre av ham. Med de underlige andre ordene sa de at Linda var slem; de kalte henne ting han ikke forsto, men som han skjønnte var stygge navn. En dag sang de en sang om henne, om og om igjen. Han kastet stein på dem. De kastet igjen; en skarp stein ga ham et kutt i knænet. Det ville ikke slutte å blø; han ble full av blod.

Linda lærte ham å lese. Hun tegnet bilder på veggen med et kullstykke - et dyr som satte seg, en baby inni en flaske; så skrev hun bokstavene. **KATTEN ER PÅ MATTEN: PJOCCEN ER PÅ KRUKKEN.** Han lærte fort og lett. Da han hadde lært å lese alle ordene hun skrev på veggen, åpnet Linda den store tre-kassen sin, og frem under de rare små buksene hun aldri brukte, trakk hun en tynn, liten bok. Han hadde sett den mange ganger før. "Når du blir større," hadde hun sagt, "kan du lese den." Ja, nå var han stor nok. Han ble stolt. "Jeg er redd du ikke kommer til å synes dem er særlig spennende," sa hun. "Men det er det eneste jeg har." Hun sukket. "Om du bare hadde sett de nydelige lesemaskinene vi hadde i London!" Han begynte å lese. Kjemisk og bakteriologisk pregning av embryoet. Praktisk lærebok for Beta embryolagerarbeidere. Det tok ham et kvarter bare å lese tittelen. Han slengte boken på gulvet. "Motbydelige, motbydelige bok!" sa han sint og begynte å gråte. Guttene sang fremdeles den fæle sangen sin om Linda. Noen ganger lo de også av ham fordi han var så fillete. Når han fikk en flenge i klærne, visste ikke Linda hvordan hun skulle lappe dem. På det andre stedet, fortalte hun ham, kastet alltid folk klær det var blitt hull i, og skaffet seg nye. "Filler! Filler!" pleide guttene å rope etter ham. "Men jeg kan lese," sa han til seg selv, "og det kan ikke de. De vet ikke engang hva det vil si å lese." Det var ganske lett, hvis han tenkte hardt nok på lesingen, å late som om han ikke brydde seg om det når de gjorde narr av ham. Han ba Linda om å få boken igjen.

Jo mer guttene pekte og sang, desto mer leste han. Snart kunne han lese alle ordene nokså bra. Til og med de lengste. Men hva betydde de? Han spurte Linda, men selv når hun kunne svare, ble han ikke så mye klokere. Og for det meste kunne hun ikke svare i det hele tatt. "Hva er kjemikalier?" spurte han.

"Å, det er sånt som magnesiumsulfat og sprit for å gjøre Deltaer og Epsiloner små og tilbakestående, og kalsiumkarbonat til knoklene, og alt sånt noe."

"Men hvordan lager man kjemikalier, Linda? Hvor kommer de fra?"

"Nei, det vet ikke jeg. Man får dem på flaske. Og når flasken er tom, sender man beskjed til Kjemikalielageret som lager dem, tenker jeg. Eller de bestiller dem fra fabrikk. Jeg vet ikke. Jeg drev aldri med kjemi. Min jobb var alltid med embryoene."

Det var det samme med alt annet han spurte om. Det virket som om Linda aldri visste. De gamle mennene i puebloen hadde langt mer konkrete svar.

John regnet senere ut at det måtte ha vært rett etter hans tolvte fødselsdag

"Frøet til menneskene og alle skapninger, frøet til solen og frøet til jorden og frøet til himmelen - Awonawilona skapte dem alle av Forøkelsens tåke. Verden har en firfoldig livmor, og han la frøene i den ned-erste av disse. Og gradvis begynte frøene å vokse ..."

En dag kom han hjem og fant en bok han aldri hadde sett før, liggende på gulvet i soverommet. Det var en tykk bok, og den så veldig gammel ut. Innbindingen var spist opp av mus, noen av sidene var løse og krøllete. Han tok den opp og så på tittelsiden:

Boken het William Shakespeares samlede verker.

Linda lå på sengen og nippet til en kopp med den redselsfulle, stinkende mescalen. "Popé kom med dem," sa hun. Stemmen var tykk og hes som om den tilhørte en annen. "Den lå i en av kassene fra Antelope Kiva. Dem skal ha vært der i hundrevis av år. Det stemmer sikkert, for jeg kikket på dem, og det virket som om det bare er masse tull. Usivilisert. Men den burde være bra nok til at du kan øve deg på å lese." Hun tok en siste slurk, satte fra seg koppen på gulvet ved siden av sengen, snudde seg over på siden, hikket en gang eller to og sovnet.

Han slo tilfeldig opp i boken.

Men å ligge
i ekkel svette på en seng som oser
av råttenskap, og gjøre kjæle ting
i grisebingen ...

Men å ligge
i ekkel svette på en seng som oser
av råttenskap, og gjøre kjæle ting
i grisebingen ...

De fremmede ordene vallet gjennom sinnet, beklærende som
talende torden, som trommene ved sommerdansen, og trom-
mene hadde krummet hals, som sønnen når de sang fælles-
ngen, vakre, så vakre at det var til å gråte av, som
de gamle Mæzians trones trollidde over fjerne og de
utakrønte pinnene, bebitte og steinene sine -Misthla
talla ei löwe. Det skal alle, tættli -som bedre som p-
tolana trollidde, fordi den betydde mer, fordi den talte
til dem, ikke vandrings og bare bakt forstellig, en
forferdende vakker trollidde, og Linda, og Linda som lå
der og smøket, med den tomme kroppen på gulvet ved side
en av sønnen, og Linda og Pop.

Han hatet Pop mer og mer. En mann kan smile, le og en-
de være en skurk. Derfor, sønnen, Linda, Ljotens blide-
komling. Hva betydde ordene egentlig? Han skjønte det
bare halvveis. Den trollidde som var sønn og hustru
som lidere i hestet huse, og på en måte var det som en
hatet han fordi han aldri hadde vært i stand til å si
nver mer om hatet han. Men så hadde han ordene. Sønn
ordene som trommer og sang og trollidde. Både ordene og
den morslige historien de var satt fra. - De ga dem en
grunn til å hate Pop, og de gjorde hatet hans mer vir-
kelig, de gjorde til og med Pop selv mer virkelig.

En dag da han kom inn etter å ha læst, sto døren til
det innerste rommet open, og han så den ligge på sengen
og overvåret Linda og Pop smilte av seg selv og
hans, med den ene armen under skuldrene hennes og den
andre under halsen på ryggen hennes, og den ene fitt-
en av det lange håret hans lå over halsen på henne, som
en svart slange som ville bære henne. En sønn og fitt-
basen til Pop sto på gulvet ved døren. Linda smilte.
Det var som om hjertet hans var blitt kross og det bare
var et hull igjen. Han var tom. Den og kald og søkk
kvale, og grime. Han lot seg mot veggen for å støn-
te seg, sønnen, faldet, Ljotens, som trommer, som når
menne sang for katten, som trollidde, gjemte og gjem-
te ordene sine i hestet huse. Fra å være så glad ble han
plutselig varm. Kinnene brant av blodet som brante, re-
met av seg og ble merkt foran øynene på ham. Han skur
tenner. "Jeg skal drept ham, jeg skal drept ham i
gjernok ham. Og plutselig kom det flere ord.

De fremmede ordene rullet gjennom sinnet, buidrende som talende torden, som trommene ved sommerdansen, om trommene hadde kunnet tale, som mennene når de sang Maissangen, vakre, så vakre at det var til å gråte av, som når gamle Mitsima fremsa trolldom over fjærene og de utskårne pinnene, beinbitene og steinene sine -kiathla tsilu silokwe. Kai silu silu, tsith! -men bedre enn Mitsimas trolldom, fordi den betydde mer, fordi den talte til ham, talte vidunderlig og bare halvt forståelig, en forferdende vakker trolldom, om Linda, om Linda som lå der og snorket, med den tomme koppen på gulvet ved side en av sengen, om Linda og Popé.

Han hatet Popé mer og mer. En mann kan smile, le og enda være en skurk. Horkar, gemene, falske, lystne blodskamning. Hva betydde ordene egentlig? Han skjønnte det bare halvveis. Men trolldommen i dem var sterk og buldret videre i hodet hans, og på en måte var det som om han aldri egentlig hadde hatet Popé før, aldri egentlig hatet ham fordi han aldri hadde vært i stand til å si hvor mye han hatet ham. Men nå hadde han ordene, disse ordene som trommer og sang og trolldom. Disse ordene og den underlige historien de var tatt fra - de ga ham en grunn til å hate Popé, og de gjorde hatet hans mer virkelig, de gjorde til og med Popé selv mer virkelig.

Han fikk ikke hode og hale på den, men den var fantastisk, fantastisk likevel

En dag da han kom inn etter å ha lekt, sto døren til det innerste rommet åpen, og han så dem ligge på sengen og sove- hvite Linda og Popé nesten svart ved siden av henne, med den ene armen under skuldrene hennes og den andre mørke hånden på brystet hennes, og den ene fletten av det lange håret hans lå over halsen på henne, som en svart slange som ville kvele henne. En kopp og kalebassen til Popé sto på gulvet ved sengen. Linda snorket. Det var som om hjertet hans var blitt borte og det bare var et hull igjen. Han var tom. Tom og kald og nokså kvalm, og svimmel. Han lente seg mot veggen for å støtte seg. Gemene, falske, lystne... Som trommer, som når mennene sang for maisen, som trolldom, gjentok og gjentok ordene seg i hodet hans. Fra å være kald ble han plutselig varm. Kinnene brant av blodet som bruste, rommet svømte og ble mørkt foran øynene på ham. Han skar tenner. "Jeg skal drepe ham, jeg skal drepe ham" og gjentok han. Og plutselig kom det flere ord.

Trolldommen var på hans side, trolldommen forklarte og befalte. Han gikk ut igjen i det ytre rommet. "Når han raser, er stupfull..." Kjøttkniven lå på gulvet ved ildstedet. Han tok den opp og listet seg til døren. "Når han raser, er stupfull..." Han styrtet gjennom rommet og stakk -å, alt blodet!- og stakk igjen, samtidig som Popé ble revet ut av søvnen, løftet hånden for å stikke enda en gang, men oppdaget at håndleddet hans var fanget, ble holdt fast og -åh, åh!- vridd. Han kunne ikke røre seg, han var fanget, og der var de små svarte øynene til Popé tett innpå ham og stirret inn i hans. Han så bort. Det var to sår i Popés venstre skulder. "Å, se så mye blod!" skrek Linda. "Se på alt blodet!" Popé løftet den andre hånden - for å slå ham, tenkte han. Han stålsatte seg til å ta imot slaget. Men hånden grep ham bare under haken og snudde ansiktet hans så han måtte se Popé i øynene igjen. En lang stund, i time etter time. Og plutselig - han kunne ikke noe for det- begynte han å gråte. Popé begynte å le. "Gå," sa han, med de andre, indianske ordene. "Gå, min tapre Ahaiyuta." Han styrtet ut i det andre rommet for å skjule tårene.

"Du er femten," sa gamle Mitsima, med de indianske ordene. "Nå kan jeg lære deg å arbeide med leire." De satt på huk ved elven og arbeidet sammen. "Aller først," sa Mitsima og tok en klump med fuktig leire mellom hendene, "lager vi en liten måne." Den gamle mannen klemte klumpen til en flat skive og bøyde opp kantene; månen ble en grunn kopp. Langsamt og klossete etterlignet han den gamle mannens presise bevegelser. "En måne, en kopp, og nå en slange." Mitsima rullet enda en leirklump til en lang, bøyelig pølse som han kveilet til en ring og trykket fast på kanten av koppen. "Så enda en slange. Og enda en. Og enda en." Runde etter runde bygget Mitsima opp sidene på krukken; den var smal, den utvidet seg, den smalnet av igjen mot halsen. Mitsima klemte og klappet, strøk og skrapte, og til slutt sto den der, med form som de velkjente vannkrukkene i Malpais, men kremhvite i stedet for svart, og fremdeles myk å ta på. Hans egen sto ved siden av Mitsimas som en skjev parodi. Da han så de to krukke- ne, måtte han le. "Men den neste blir bedre," sa han og begynte å fukte en ny leirklump.

Å lage, å gi form, føle at fingrene vant i kraft og ferdigheter - dette ga ham en usædvanlig glede. "A, B, C og vitamin D," sang han for seg selv mens han arbeidet, "tranen er i leveren som torsken svømmer med." Mitsima sang også - en sang om å drepe en bjørn. De arbeidet hele dagen, og hele dagen var han fylt av en intens, oppslukende lykke.

"Til vinteren," sa gamle Mitsima, "skal jeg lære deg å lage en bue."

Han sto lenge utenfor huset, og endelig var seremoniene der inne ferdig. Døren gikk opp, de kom ut. Kothlu kom først, med høyre hånd utstrakt og tett knyttet, som rundt en dyrebar edelsten. Med hånden knyttet på samme vis fulgte Kiakimé etter. De gikk i taushet, og i taushet fulgte brødrene og søstrene, søskenbarna og hele flokken av gamle etter.

De gikk ut av puebloen, over mesaen. Ved kanten av klippen stanset de, vendt mot den tidlige morgensolen. Kothlu åpnet hånden. En klype maismel lå hvitt i håndflaten; han pustet på det, mumlet noen ord, og kastet det, en håndfull hvitt støv, mot solen. Kiakimé gjorde det samme. Så steg Kiakimés far frem, holdt en fjærprydet bønnestav i været og ba en lang bønn, før han kastet staven etter maismelet.

"Det er fullbrakt," sa gamle Mitsima høyt. "De er gift."

"Tja," sa Linda da de snudde seg, "jeg kan ikke si annet enn at det der er å lage mye oppstyr for veldig lite. Når en gutt vil ha en jente i siviliserte land, så bare ... Men John, hvor skal du hen?"

Han brydde seg ikke om at hun ropte, men løp videre, vekk, vekk, hvor som helst for å få være for seg selv. Det er fullbrakt. Gamle Mitsimas ord kvernet i hodet hans. Fullbrakt, fullbrakt ... I taushet og på lang avstand, men voldsomt, desperat og uten håp, hadde han elsket Kiakimé. Og nå var det fullbrakt. Han var 16.

Ved fullmåne i Antelope Kiva ville hemmeligheter bli fortalt, ville hemmelighetene bli utført og åpenbart. De ville gå ned som gutter, ned i kivaen, og komme ut igjen som menn. Alle guttene var redde og på samme tid utålmodige. Og endelig var dagen der. Solen gikk ned, månen kom opp. Han gikk sammen med de andre.

Å lage, å gi form, føle at fingrene vant i kraft og ferdigheter - dette ga ham en usædvanlig glede. "A, B, C og vitamin D," sang han for seg selv mens han arbeidet, "tranen er i leveren som torsken svømmer med." Mitsima sang også - en sang om å drepe en bjørn. De arbeidet hele dagen, og hele dagen var han fylt av en intens, oppslukende lykke.

"Til vinteren," sa gamle Mitsima, "skal jeg lære deg å lage en bue."

Han sto lenge utenfor huset, og endelig var seremoniene der inne ferdig. Døren gikk opp, de kom ut. Kothlu kom først, med høyre hånd utstrakt og tett knyttet, som rundt en dyrebar edelsten. Med hånden knyttet på samme vis fulgte Kiakimé etter. De gikk i taushet, og i taushet fulgte brødrene og søstrene, søskenbarna og hele flokken av gamle etter.

De gikk ut av puebloen, over mesaen. Ved kanten av klippen stanset de, vendt mot den tidlige morgensolen. Kothlu åpnet hånden. En klype maismel lå hvitt i håndflaten; han pustet på det, mumlet noen ord, og kastet det, en håndfull hvitt støv, mot solen. Kiakimé gjorde det samme. Så steg Kiakimés far frem, holdt en fjærprydet bønnestav i været og ba en lang bønn, før han kastet staven etter maismelet.

"Det er fullbrakt," sa gamle Mitsima høyt. "De er gift."

"Tja," sa Linda da de snudde seg, "jeg kan ikke si annet enn at det der er å lage mye oppstyr for veldig lite. Når en gutt vil ha en jente i siviliserte land, så bare ... Men John, hvor skal du hen?"

Han brydde seg ikke om at hun ropte, men løp videre, vekk, vekk, hvor som helst for å få være for seg selv. Det er fullbrakt. Gamle Mitsimas ord kvernet i hodet hans. Fullbrakt, fullbrakt ... I taushet og på lang avstand, men voldsomt, desperat og uten håp, hadde han elsket Kiakimé. Og nå var det fullbrakt. Han var 16.

Ved fullmåne i Antelope Kiva ville hemmeligheter bli fortalt, ville hemmelighetene bli utført og åpenbart. De ville gå ned som gutter, ned i kivaen, og komme ut igjen som menn. Alle guttene var redde og på samme tid utålmodige. Og endelig var dagen der. Solen gikk ned, månen kom opp. Han gikk sammen med de andre.

Å lage, å gi form, føle at fingrene vant i kraft og ferdigheter - dette ga ham en usædvanlig glede. "A, B, C og vitamin D," sang han for seg selv mens han arbeidet, "tranen er i leveren som torsken svømmer med." Mitsima sang også - en sang om å drepe en bjørn. De arbeidet hele dagen, og hele dagen var han fylt av en intens, oppslukende lykke.

"Til vinteren," sa gamle Mitsima, "skal jeg lære deg å lage en bue."

Han sto lenge utenfor huset, og endelig var seremoniene der inne ferdig. Døren gikk opp, de kom ut. Kothlu kom først, med høyre hånd utstrakt og tett knyttet, som rundt en dyrebar edelsten. Med hånden knyttet på samme vis fulgte Kiakimé etter. De gikk i taushet, og i taushet fulgte brødrene og søstrene, søskenbarna og hele flokken av gamle etter.

De gikk ut av puebloen, over mesaen. Ved kanten av klippen stanset de, vendt mot den tidlige morgensolen. Kothlu åpnet hånden. En klype maismel lå hvitt i håndflaten; han pustet på det, mumlet noen ord, og kastet det, en håndfull hvitt støv, mot solen. Kiakimé gjorde det samme. Så steg Kiakimés far frem, holdt en fjærprydet bønnestav i været og ba en lang bønn, før han kastet staven etter maismelet.

"Det er fullbrakt," sa gamle Mitsima høyt. "De er gift."

"Tja," sa Linda da de snudde seg, "jeg kan ikke si annet enn at det der er å lage mye oppstyr for veldig lite. Når en gutt vil ha en jente i siviliserte land, så bare ... Men John, hvor skal du hen?"

Han brydde seg ikke om at hun ropte, men løp videre, vekk, vekk, hvor som helst for å få være for seg selv. Det er fullbrakt. Gamle Mitsimas ord kvernet i hodet hans. Fullbrakt, fullbrakt ... I taushet og på lang avstand, men voldsomt, desperat og uten håp, hadde han elsket Kiakimé. Og nå var det fullbrakt. Han var 16.

Ved fullmåne i Antelope Kiva ville hemmeligheter bli fortalt, ville hemmelighetene bli utført og åpenbart. De ville gå ned som gutter, ned i kivaen, og komme ut igjen som menn. Alle guttene var redde og på samme tid utålmodige. Og endelig var dagen der. Solen gikk ned, månen kom opp. Han gikk sammen med de andre.

Han sto lenge utenfor huset, og endelig var seremoniene der inne ferdig. Døren gikk opp, de kom ut. Kothlu kom først, med høyre hånd utstrakt og tett knyttet, som rundt en dyrebar edelsten. Med hånden knyttet på samme vis fulgte Kiakimé etter. De gikk i taushet, og i taushet fulgte brødrene og søstrene, søskenbarna og hele flokken av gamle etter.

De gikk ut av puebloen, over mesaen. Ved kanten av klippen stanset de, vendt mot den tidlige morgensolen. Kothlu åpnet hånden. En klype maismel lå hvitt i håndflaten; han pustet på det, mumlet noen ord, og kastet det, en håndfull hvitt støv, mot solen. Kiakimé gjorde det samme. Så steg Kiakimés far frem, holdt en fjærprydet bønnestav i været og ba en lang bønn, før han kastet staven etter maismelet.

"Det er fullbrakt," sa gamle Mitsima høyt. "De er gift."

"Tja," sa Linda da de snudde seg, "jeg kan ikke si annet enn at det der er å lage mye oppstyr for veldig lite. Når en gutt vil ha en jente i siviliserte land, så bare ... Men John, hvor skal du hen?"

Han brydde seg ikke om at hun ropte, men løp videre, vekk, vekk, hvor som helst for å få være for seg selv. Det er fullbrakt. Gamle Mitsimas ord kvernet i hodet hans. Fullbrakt, fullbrakt ... I taushet og på lang avstand, men voldsomt, desperat og uten håp, hadde han elsket Kiakimé. Og nå var det fullbrakt. Han var 16.

Ved fullmåne i Antelope Kiva ville hemmeligheter bli fortalt, ville hemmelighetene bli utført og åpenbart. De ville gå ned som gutter, ned i kivaen, og komme ut igjen som menn. Alle guttene var redde og på samme tid utålmodige. Og endelig var dagen der. Solen gikk ned, månen kom opp. Han gikk sammen med de andre.

De gikk ut av puebloen, over mesaen. Ved kanten av klippen stanset de, vendt mot den tidlige morgensolen. Kothlu åpnet hånden. En klype maismel lå hvitt i håndflaten; han pustet på det, mumlet noen ord, og kastet det, en håndfull hvitt støv, mot solen. Kiakimé gjorde det samme. Så steg Kiakimés far frem, holdt en fjærprydet bønnestav i været og ba en lang bønn, før han kastet staven etter maismelet.

"Det er fullbrakt," sa gamle Mitsima høyt. "De er gift."

"Tja," sa Linda da de snudde seg, "jeg kan ikke si annet enn at det der er å lage mye oppstyr for veldig lite. Når en gutt vil ha en jente i siviliserte land, så bare ... Men John, hvor skal du hen?"

Han brydde seg ikke om at hun ropte, men løp videre, vekk, vekk, hvor som helst for å få være for seg selv. Det er fullbrakt. Gamle Mitsimas ord kvernet i hodet hans. Fullbrakt, fullbrakt ... I taushet og på lang avstand, men voldsomt, desperat og uten håp, hadde han elsket Kiakimé. Og nå var det fullbrakt. Han var 16.

Ved fullmåne i Antelope Kiva ville hemmeligheter bli fortalt, ville hemmelighetene bli utført og åpenbart. De ville gå ned som gutter, ned i kivaen, og komme ut igjen som menn. Alle guttene var redde og på samme tid utålmodige. Og endelig var dagen der. Solen gikk ned, månen kom opp. Han gikk sammen med de andre.

Ved fullmåne i Antelope Kiva ville hemmeligheter bli fortalt, ville hemmelighetene bli utført og åpenbart. De ville gå ned som gutter, ned i kivaen, og komme ut igjen som menn. Alle guttene var redde og på samme tid utålmodige. Og endelig var dagen der. Solen gikk ned, månen kom opp. Han gikk sammen med de andre.

Ved fullmåne i Antelope Kiva ville hemmeligheter bli fortalt, ville hemmelighetene bli utført og åpenbart. De ville gå ned som gutter, ned i kivaen, og komme ut igjen som menn. Alle guttene var redde og på samme tid utålmodige. Og endelig var dagen der. Solen gikk ned, månen kom opp. Han gikk sammen med de andre.

Ved fullmåne i Antelope Kiva ville hemmeligheter bli fortalt, ville hemmelighetene bli utført og åpenbart. De ville gå ned som gutter, ned i kivaen, og komme ut igjen som menn. Alle guttene var redde og på samme tid utålmodige. Og endelig var dagen der. Solen gikk ned, månen kom opp. Han gikk sammen med de andre.

Ved fullmåne i Antelope Kiva ville hemmeligheter bli fortalt, ville hemmelighetene bli utført og åpenbart. De ville gå ned som gutter, ned i kivaen, og komme ut igjen som menn. Alle guttene var redde og på samme tid utålmodige. Og endelig var dagen der. Solen gikk ned, månen kom opp. Han gikk sammen med de andre.

Ved fullmåne i Antelope Kiva ville hemmeligheter bli fortalt, ville hemmelighetene bli utført og åpenbart. De ville gå ned som gutter, ned i kivaen, og komme ut igjen som menn. Alle guttene var redde og på samme tid utålmodige. Og endelig var dagen der. Solen gikk ned, månen kom opp. Han gikk sammen med de andre.

Ved fullmåne i Antelope Kiva ville hemmeligheter bli fortalt, ville hemmelighetene bli utført og åpenbart. De ville gå ned som gutter, ned i kivaen, og komme ut igjen som menn. Alle guttene var redde og på samme tid utålmodige. Og endelig var dagen der. Solen gikk ned, månen kom opp. Han gikk sammen med de andre.

Ved fullmåne i Antelope Kiva ville hemmeligheter bli fortalt, ville hemmelighetene bli utført og åpenbart. De ville gå ned som gutter, ned i kivaen, og komme ut igjen som menn. Alle guttene var redde og på samme tid utålmodige. Og endelig var dagen der. Solen gikk ned, månen kom opp. Han gikk sammen med de andre.

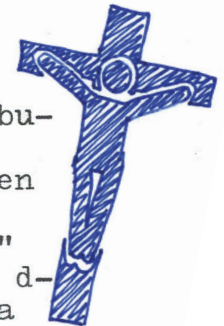
Ved fullmåne i Antelope Kiva ville hemmeligheter bli fortalt, ville hemmelighetene bli utført og åpenbart. De ville gå ned som gutter, ned i kivaen, og komme ut igjen som menn. Alle guttene var redde og på samme tid utålmodige. Og endelig var dagen der. Solen gikk ned, månen kom opp. Han gikk sammen med de andre.

Mennene sto dystre ved inngangen til kivaen, stigen gikk ned i det rødt opplyste dypet. De første guttene hadde allerede begynt å klatre ned. Plutselig trådte en av mennene frem, tok ham i armen og dro ham ut av rekken. Han rev seg løs og smatt tilbake på plassen sin mellom de andre. Denne gangen slo mannen ham og drø ham i håret. "Ikke for deg, hvithår!" "Ikke for tispens sønn," sa en av de andre mennene. Guttene lo. "Gå!" Og da han fremdeles kretset rundt utkanten av gruppen, ropte mennene "Gå!" igjen. En av dem bøyde seg, tok en stein og kastet den. "Gå!" Det kom en skur av stein. Blødende flyktet han ut i mørket. Fra den rødt opplyste kivaen hørt lyden av sang. Den siste av guttene hadde klatret ned stigen. Han var helt alene.

Helt alene utenfor puebloen, på den nakne, glatte mesaen. Steinen var som blekede bein i månelysset. Nede i dalen ulte coyotene mot månen. Blåmerkene verket, kuttene blødde fremdeles, men det var ikke på grunn av smerten han hulket, det var fordi han var helt alene, fordi han var blitt drevet ut, alene, i denne skjelettverdenen av stein og måneskinn. Han satte seg på kanten av stupet. Månen var bak ham; han så ned i den svarte skyggen av mesaen, ned i den svarte skyggen av døden. Han trengte bare å ta ett skritt, ett lite hopp... Han holdt hånden ut i månelysset. Blodet sivet fremdeles fra kuttet ved håndleddet. Med noen sekunders mellomrom falt en mørk, nesten fargeløs dråpe i det døde lyset. Drypp, drypp, drypp. I morgen og i morgen og i morgen... Han hadde oppdaget Tiden, Dødem og Gud. "Alene, alltid alene," sa den unge mannen. Ordene vakte vemodig gjennklang hos Bernard. Alene, alene... "Det er jeg også," sa han i et anfall av betroselsestrang. "Forferdelig alene." "Er du?" John så overasket ut. "Jeg trodde at på Det andre stedet... jeg mener, Linda sa bestandig at ingen noen gang var alene der." Bernard rødmet beklemt. "Du skjønner," sa han mumlende og så bort, "jeg er vel ganske annerledes enn folk flest. Hvis man tilfeldigvis blir dekantert annerledes..." "Ja, det er akkurat det." Den unge mannen nikket. "Hvis man er annerledes er man dømt til å bli ensom. De er motbydelige mot en. Vet du at de stengte meg ute fra

<p>absolutt alt? Da de andre guttene ble sendt ut for å tilbringe natten i fjellene -du vet, når du skal drømme hva som er ditt hellige dyr- da ville de ikke la meg dra med de andre; de ville ikke fortelle meg noen av hemmelighetene. Men jeg gjorde det på egen hånd." la han til. "Spiste ingenting på fem dager, og så dro jeg alene ut en natt i fjellene der." Han pekte.</p> <p>Bernard smilte nedlatende. "Og drømte du noe?" spurte han.</p> <p>Den andre nikket. "Men jeg kan ikke fortelle deg hva." Han tidde litt, så, med lav stemme: "En gang," fortsatte han, "gjorde jeg noe som ingen av de andre gjorde: Jeg stilte meg mot en klippe midt på dagen, om sommeren, med armene utstrakt, som Jesus på korset."</p> <p>"Hva i all verden skulle det være godt for?"</p> <p>"Jeg ville vite hvordan det føltes å bli korsfestet. Henge der i solen..."</p> <p>"Men hvorfor?"</p> <p>"Hvorfor? Nei..." Han nølte. "Fordi jeg følte at jeg burde det. Hvis Jesus klarte det. Og så, hvis man har gjort noe galt... Dessuten var jeg ulykkelig; det var en annen grunn."</p> <p>"Det virker som en pussig måte å kurere melankoli på," sa Bernard. Men ved nærmere ettertanke kom han til at det, tross alt, var en slags vett i det. Bedre enn å ta soma...</p> <p>"Jeg besvimte etter en stund," sa den unge mannen. "Falt nesegrus. Kan du se merket der jeg fikk et kutt?" Han løftet det tykke, gule håret fra pannen. Arret var synlig, blekt og knudrete ved høyre tinning.</p> <p>Bernard kikket, før han med et lite grøss slo blikket ned. Pregaingen hadde gjort ham mindre medfølende enn grunnleggende pysete. For ham var antydningen om sykdom eller sår ikke bare opprørende, men direkte motbydelig og frastøtende. Som skitt, eller vannskaphet, eller alderdom. Han skyndte seg å skifte tema.</p> <p>"Jeg lurte på om du kunne tenke deg å bli med oss tilbake til London?" spurte han og gjorde første trekk i et felttog som han i hemmelighet hadde utarbeidet strategien til helt siden han i det lille huset hadde skjont hvem "faren" til denne unge villmannen måtte være.</p> <p>"Kunne du tenke deg det?"</p> <p>Ansiktet til den unge mannen lystet opp. "Mener du det</p>	<p>virtuelt?"</p> <p>"Selvfølgelig; forutsatt at jeg får tillatelse, vel å merke."</p> <p>"Linda og så?"</p> <p>"Ja..." Han malte tvilende. Den avskyelige skramingen med, det var umulig. Med mindre, med mindre... Det sto plutselig Bernard at nettopp det samme hadde vært hans kunne vise seg å bli svært verdifullt. "Ja, selvfølgelig," utbrast han, og gjorde opp for det første mølingen med overtroen og stupende hjertelighet.</p> <p>Den unge mannen trakk pusten dypt. "Tenk deg til at det skulle så i oppfyllelse - det som jeg har drept om hele livet. Husker du hva Miranda sier?"</p> <p>"Hva er Miranda?"</p> <p>Men den unge mannen hadde tydeligvis ikke hørt spørsmålet. "Å, undser!" sa han, og skynde lyste, ansiktet var blussende rødt. "Jeg ser så mange gode vesener! De er or sanselskatten! Redmen ble plutselig dyptere, han tenkte på London, en engel i fiskegrønn fiske, som strålte av ungdom og helse, leker og velvillig mulens. Sammen ble snikere. Å, fagre oppgaver." Begynte han, men avbrøt plutselig seg selv, blødet hadde forlatt klumpen, han var blå og kald.</p> <p>"Er du gift med henne?" spurte han.</p> <p>"Ja, jeg er gift."</p> <p>"Gif? Du vet - for bestandig. De sier 'for bestandig' med de latinske ordene; det kan ikke gjøres om."</p> <p>"Fordi, nei! Bernard kunne ikke la være å le.</p> <p>John lo også, men av en annen grunn - le av den glede.</p>
---	---

absolutt alt? Da de andre guttene ble sendt ut for å tilbringe natten i fjellene -du vet, når du skal drømme hva som er ditt hellige dyr- da ville de ikke la meg dra med de andre; de ville ikke fortelle meg noen av hemmelighetene. Men jeg gjorde det på egen hånd." la han til. "Spiste ingenting på fem dager, og så dro jeg alene ut en natt i fjellene der." Han pekte.

Bernard smilte nedlatende. "Og drømte du noe?" spurte han.

Den andre nikket. "Men jeg kan ikke fortelle deg hva." Han tidde litt, så, med lav stemme: "En gang," fortsatte han, "gjorde jeg noe som ingen av de andre gjorde: Jeg stilte meg mot en klippe midt på dagen, om sommeren, med armene utstrakt, som Jesus på korset."

"Hva i all verden skulle det være godt for?"

"Jeg ville vite hvordan det føltes å bli korsfestet. Henge der i solen..."

"Men hvorfor?"

"Hvorfor? Nei..." Han nølte. "Fordi jeg følte at jeg burde det. Hvis Jesus klarte det. Og så, hvis man har gjort noe galt... Dessuten var jeg ulykkelig; det var en annen grunn."

"Det virker som en pussig måte å kurere melankoli på," sa Bernard. Men ved nærmere ettertanke kom han til at det, tross alt, var en slags vett i det. Bedre enn å ta soma...

"Jeg besvimte etter en stund," sa den unge mannen. "Falt nesegrus. Kan du se merket der jeg fikk et kutt?" Han løftet det tykke, gule håret fra pannen. Arret var synlig, blekt og knudrete ved høyre tinning.

Bernard kikket, før han med et lite grøss slo blikket ned. Pregaingen hadde gjort ham mindre medfølende enn grunnleggende pysete. For ham var antydningen om sykdom eller sår ikke bare opprørende, men direkte motbydelig og frastøtende. Som skitt, eller vannskaphet, eller alderdom. Han skyndte seg å skifte tema.

"Jeg lurte på om du kunne tenke deg å bli med oss tilbake til London?" spurte han og gjorde første trekk i et felttog som han i hemmelighet hadde utarbeidet strategien til helt siden han i det lille huset hadde skjont hvem "faren" til denne unge villmannen måtte være.

"Kunne du tenke deg det?"

Ansiktet til den unge mannen lystet opp. "Mener du det

virkelig?"

"Selvfølgelig; forutsatt at jeg får tillatelse, vel å merke."

"Linda også?"

"Vel ..." Han nølte tvilende. Den avskyelige skapningen! Nei, det var umulig. Med mindre, med mindre ... Det slo plutselig Bernard at nettopp det avskyelige ved henne kunne vise seg å bli enormt verdifullt. "Ja, selvfølgelig!" utbrøt han, og gjorde opp for den første nølingen med overdreven og støyende hjertelighet. Den unge mannen trakk pusten dypt. "Tenke seg til at det skulle gå i oppfyllelse - det som jeg har drømt om hele livet. Husker du hva Miranda sier?"

"Hvem er Miranda?"

Men den unge mannen hadde tydeligvis ikke hørt spørsmålet. "Å, under!" sa han, og øynene lystet, ansiktet var blussende rødt. "Jeg ser så mange gode vesener! Skjønn er menneskeheten!" Rødmen ble plutselig dypere, han tenkte på Lenina, en engel i flaskegrønn viskose, som strålte av ungdom og hudkrem, lekker og velvillig smilende. Stemmen ble usikker. "Å fagre myeeverden," begynte han, men avbrøt plutselig seg selv; blodet hadde forlatt kinnene, han var blek som papir.

"Er du gift med henne?" spurte han.

"Om jeg er hva?"

"Gift. Du vet - for bestandig. De sier 'for bestandig' med de indianske ordene; det kan ikke gjøres om."

"Ford, nei!" Bernard kunne ikke la være å le.

John lo også, men av en annen grunn - lo av ren glede.

Kapittel 8 – niende oppslag

KONSEPT

«Fagre nye verden»

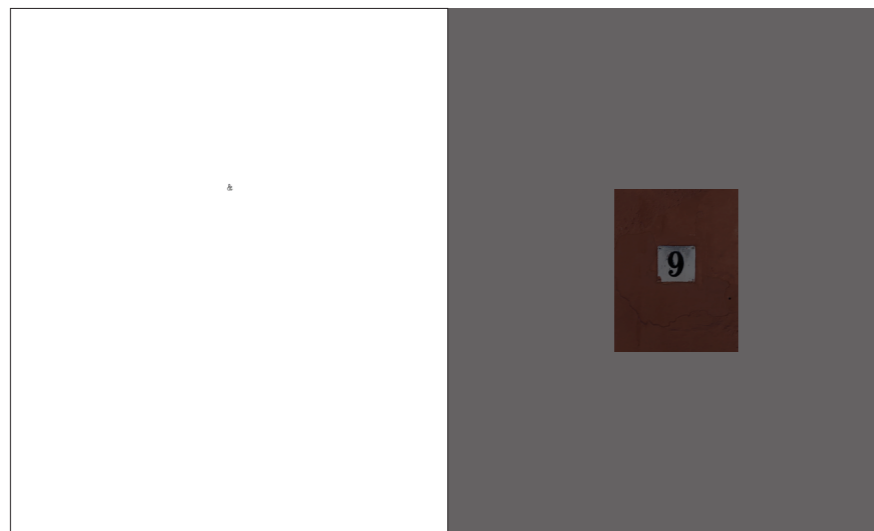
TEMA

Her har John endelig funnet ut at han skal reise til den nye verdenen og han uttrykker alle sine håp og drømmer for dette gjennom et Shakespear-sitat.

UTTRYKK

Her kulminerer kontrastene i kapittelet i et oppslag og drodleriene utfolder seg i en tegning av en visjon av den nye verdenen.

Siste side har kun en & som står som en forventning til det som skal komme.

*Å, fagre nye verden hvor de er til!
Vi drar med en gang.*

"Du har en virkelig besynderlig måte å snakke på noen ganger," sa Bernard og stirret forvirret og undrende på den unge mannen. "Og, forresten, er det kanskje best om du venter til du faktisk ser den nye verden?"

